

STEZICE

intervju: tilen šerbec turk
profesor sladoljev

anketa: za ali proti šolskim uniformam?

skozi čas: novomeški lokali

Novice

5- Kronos

Iz gimnazijskih klopi

- 4 Evropski oddelek na naši gimnaziji
4 O zamujanju in špricanju

V središču

- 7 Šolske uniforme: anketa
12 Kriza – skateboard team
23 Novomeški lokali v objemu časa

Intervju

- 8 *Vinko Sladoljev* – profesor
11 *Tilen Šerbec Turk* – igralec, imitator
22 *Matija Avbar* – Nemčija vs. Slovenija

Kolumna

- 10 Malo o možganih
13 Peti element

Fotokalejdoskop

- 14 *Jure Kastelic*

Pljuvalnik

- 24 Šolsko prekletstvo
25 Smrad – pojem našega šolskega vsakdana?

Beležnica

- 10 Zgodbe, misli razmišljanja
16 Poezija
25 Hipiji tako in drugače

Glasba

- 18 Recenzije albumov

Film

- 19 Trst je naš
20 Demontaža – *Klemen Berus*

Strip

- 26 *Urška Sajko*: Udana vrnitev dveh gnobov

Stezice

Časopis Gimnazije Novo mesto

Številka 1, šolsko leto 2009/2010, marec 2010

Odgovorna urednica: Sandra Pavlič

Mentorja: prof. Uroš Lubej, prof. Janez Gorenc

Uredništvo: Lara Zupančič, Gašper Torkar, Jure Kastelic, Klemen Berus, Dona Hočevar, Ana Berus, Ana Vovko, Ana Čop, Maja Malenšek, Eva Murko, Iva Starc, Kaja

Blazinšek, Katja Gačnik, Špela Tršinar, Doris Bubnjič, Taja Moro

Promocija Stezic: Dona Hočevar, Maja Malenšek, Ana Čop, Eva Murko, Ana Vovko, Iva Starc, Maja Junc, Tamara Fišter, Katja Gačnik, Gašper Torkar

Fotografije: Jure Kastelic

Strip: Urška Sajko

Naslovnica: Jure Kastelic

Oblikovanje: Jure Kastelic

Lektoriranje: prof. Alenka Žabkar, prof. Tina Furlan Turk

e-pošta: stezicegimm@gmail.com

Naklada: 250 izvodov

Izdajatelj: Gimnazija Novo mesto

Ravnateljica: Natalija Petakovič

UVODNIK

Tokratne Stezice so izšle malce pozno. Najbrž ste vsi, ki se mogoče kdaj spomnite nanje, že omenili komu ali si misli pri sebi: »Itak ne bodo izšle, saj to že vemo.« No, pa ste se zmotili. Nihče, ki ne sodeluje pri takšnem projektu, ne more vedeti, kaj se dogaja, ko se skupaj zbirajo glavice, ki bi svetu rade marsikaj sporočile. Smo se pač zbirali do sedaj, pa kaj?

In za razliko od skorajda vseh uvodnikov do sedaj vas, dragi gimnazijci, v temle ne bom nagovarjala, da izkažite svojo kreativnost skozi Stezice. Zakaj le? Saj smo tisti, ki stalno ustvarjamo to gimnazijsko časopisje, vendarle že ponosni, da smo del populacije, ki si upa opozoriti na morebitne napake, izraziti svoje želje, zahteve ... s pomočjo besede. Kajti ravno beseda je tista, ki doseže največ, čeprav se marsikomu ne zdi tako. Z lepo besedo lahko premakneš goro, kar se mi je že večkrat zgodilo. Pa ne dobesedno, da ne bo kakšne pomote. Ampak v situacijah, ki izgledajo še tako brezizhodno, beseda ogromno pomeni in prav toliko težav se da rešiti z njo.

Tudi če se premaknemo na drugo stran; beseda je tako močna, da povzroči tudi vojno. Seveda ima pred tem še malo morje priložnosti, da žali, ponižuje, preklinja ipd. Zato beseda na nek način oblikuje človekov karakter in samopodobo. In naj še kdo reče, da je moč besede drugotnega pomena?

Že kot osnovnošolsko deklico me je beseda enostavno začarala. Dokaj hitro sem razumela, da pisanje spisa ni le to, da učiteljica ve, da znam sestaviti par besed skupaj in jih (kako težko!) povrhu še pravilno črkovati. Bilo mi je mnogo več; bil je način, kako izraziti stvari, ki so me zaznamovale, ki so mi ogromno pomenile in ki sem jih želela deliti z nekom, ki ima razumevanje. Tudi danes ni nobenih bistvenih sprememb – in verjamem, da jih nikoli ne bo. Ostala je navada na takšen način opozarjanja, pa tudi izražanja hvaležnosti, občudovanja. Vsak sicer ubere svojo pot, nekateri je sploh ne, kar je najbolj žalostno. Ampak opozarjam vas: nikar ne podcenjujte besede!

Želim vam, da bi se ob branju tega našega dela oz. skorajda poslanstva nasmejali, razjzili, se poistovetili in razmišljali, skratka da bi čimbolj uživali!

Sandra Pavlič

IZKUŠNJE V 1. E

Evropski, zares

Pišeta: Ana Vovko, Iva Starc

Letos se na naši šoli prvič izvaja program evropskega oddelka. Program je zelo podoben programu splošne gimnazije, le da imamo več ur nemščine in v drugem letniku nekatere druge izbirne vsebine. Letos nas je v ta program vpisanih 29 dijakov.

Delo se od ostalih oddelkov razlikuje po tem, da imamo medpredmetno povezavo, kar pomeni da pri eni uri sodelujeta dva profesorja, ki učita različna predmeta, in obravnavata isto snov. Za evropski oddelek so posebne tudi izmenjave. V prvem letniku poteka izmenjava znotraj Slovenije, v drugem letniku pa je mednarodna. Letos poteka izmenjava z gimnazijo Jurija Vege iz Idrije. Dijaki 1. e smo že bili v Idriji. Čeprav smo bili tam le dva dni, smo se naučili veliko novega in spoznali nove prijatelje. V naslednjem polletju pa pričakujemo, da nam dijaki Gimnazije Jurija Vege obisk vrnejo.

S to diplomom lahko prideš na katerokoli nemško oz. avstrijsko univerzo brez opravljanja kakršnega koli dodatnega izpita.

Ker smo evropski oddelek, je prav, da dobro znamo jezike. In zato imamo na teden eno uro nemščine več – DSD (Deutsche Sprachdiplom). Pri DSD-ju nas uči prof. Monika Gehrke. Letos imamo poudarek predvsem na izgovarjavi. Ves čas se pogovarjamo v nemščini, kar je super, saj se tako učimo pravilne nemške izgovarjave. V četrtem letniku pa opravljamo izpit DSD. S to diplomom lahko prideš na katerokoli nemško oz. avstrijsko univerzo brez opravljanja kakršnega koli dodatnega izpita.

ZAMUJANJE

Profesorji: zamujanje pouka ≠ špricanje

Piše: Katja Gačnik

Ali je res dovolj 5 minut časa med odmorom, da opraviš vse potrebno? Spodaj je samo en primer, kako lahko zamudiš pouk, vendar vsi veste, da obstaja še nešteto drugih. Če se kateri od profesorjev počuti ogovorjenega, naj premisli, če je VSAK zapis dijaka v dnevnik pravičen ali ne. Ne trdim, da ne smete zapisati manjkajočih učencev, ampak samo tiste, ki manjkajo več kot pet minut pouka.

Prav zanimivo je tudi to, da lahko greš na sanitarije MED poukom in s tem prav nič ne oviraš razlage snovi. Torej – hodimo na stranišča med poukom, ker med odmori ni dovolj časa!

Greš iz ene učilnice v drugo, vmes pa zaviješ še na WC. Zagledaš dolgo kolono, in kot zahteva bonton, čakaš, da prideš na vrsto. Opraviš svoje in greš proti razredu. A ravno takrat zazvoni šolski zvonec, in ko vstopiš v razred, te profesor oz. profesorica naženeta ven, ker si zmotil razred. Čeprav imaš opravičljiv razlog, te noče poslušati in moraš zapustiti učilnico. Mogoče pa se ti zgodi tudi to, da ti profesor zapre in zaklene vrata pred tvojim nosom in te noče spustiti noter.

No, po eni strani je prav fino, da imaš eno uro »frej« in se pripraviš na naslednje ure ali pa greš na malico, če ješ hladno (oz. greš ven na pijačo ali cigareto). Vendar po drugi strani se ti »fržmaga«, zakaj ne smeš biti pri pouku. Ali je prav, da profesorji zapišejo vse, ki zamudijo pouk, ker s tem »motijo« ostale učence? Kaj pa tisti dijaki, ki med poukom klepetajo?

Zakaj profesorji ne zapisujejo manjkajočih na koncu ure? Tako ne bi zavlekli predavanja še v odmor, ker bi najprej lepo razlagali, potem pa se ubadali s tem, kdo manjka in kdo ne.

Prav zanimivo je tudi to, da lahko greš na sanitarije MED poukom in s tem prav nič ne oviraš razlage snovi. Torej – hodimo na stranišča med poukom, ker med odmori ni dovolj časa!

KRONOS

Nagrada in plaketa na festivalu za tretje življenjsko obdobje. Inštitut Hevrecka je razpisal natečaj za raziskovalne naloge na temo medgeneracijskega sodelovanja. Razpis je potekal znotraj 9. Festivala za tretje življenjsko obdobje, rok za oddajo nalog pa je bil 1. 6. 2009. Dijakinje Saša Medja, Barbara Pavlin, Nika Tavčar in Tina Zorko so se skupaj z mentorico, profesorico kemije Marinko Kovač, lotile dela in pripravile nalogo z naslovom Babica mi je pripovedovala ... V sklopu raziskovanja so obiskale Dom starejših občanov Šmarjeta, babice in dedke v kraju, kjer živijo, za informacije pa so prosile tudi svoje stare starše. Tako je nastala naloga, ki opisuje način življenja nekoč, ko ni bilo mogoče po stvari, ki jih rabimo, v trgovino, temveč so le-te ustvarili doma s svojo iznajdljivostjo. Komisija je nalogi dodelila 3. mesto. Plaketo in nagrade so prejele iz rok Iva Daneua, Toneta Škarje in Štefke Drolc na 9. Festivalu za tretje življenjsko obdobje, ki je potekal od 30. 9. do 2. 10. 2009 v Cankarjevem domu.

Dušan Jovanović in Klavdija Zupan o Spovedih. 12. 10. 2009 sta našo šolo obiskala vsestranski umetnik (režiser, dramatik, esejist, scenarist) Dušan Jovanović in dramaturginja Klavdija Zupan. Srečanje v atriju, ki so se ga udeležili dijaki 4. letnika, je povezovala Suzana Krvavica, povod zanj pa je bil ogled Spovedi, avtorskega projekta Dušana Jovanovića, v Anton Podbevšek Teatru.

Krkinji nagrajenci 2009. Podelitev 39. Krkinih nagrad je potekala 16. oktobra 2009 v Kulturnem centru Janeza Trdine. Naši dijaki so izdelali dve raziskovalni nalogi. Jurij Gasparič, Nino Metelko in Luka Rifelj so prejeli priznanje za nalogo Preživetje spor bakterije vrste *Bacillus subtilis* v simuliranih pogojih praznega in polnega želodca pod mentorstvom Nede Benički Švagelj. Lara Jordan, Tjaša Krašovec in Mia Mikec pa so prejele priznanje za nalogo Analgetiki v vsakdanjem življenju pod mentorstvom Roberta Sekereša in Stanke Florjančič.

Matjaž Berger s tretješolci o Portretu neke gospe. Matjaž Berger, dramaturg, režiser in ravnatelj Anton Podbevšek Teatra (APT), se je 4. 11. 2009 skupaj z ekipo APT srečal s tretješolci Gimnazije Novo mesto. Povod obiska in pogovora, ki ga je vodila prof. Suzana Krvavica, je bila predstava Portret neke gospe v Bergerjevi režiji. Dijaki 3. letnika so si jo ogledali sredi oktobra.

Belgijci na obisku v okviru Comeniusa. Na gimnaziji smo v tednu od 12. do 18. 10. 2009 gostili šest dijakov iz Waregema v Belgiji. Zmenjavo smo izvajali v okviru dveletnega Comenius projekta z naslovom Make a Difference – European Footprint on our World ali Spremenimo ogljikov odtis Evrope. Šest naših dijakinj je gostilo šest dijakov, ki obiskujejo srednjo šolo H. Hartcollege en H. Hart Handelsinst. Šola združuje tehniške programe in gimnazijskega. V času obiska smo dijakom in njihovemu profesorju predstavili naš šolski sistem in jih vključili v nekaj ur pouka. V dopoldanskem času so jim novomeške delovne organizacije Revoz, Krka in Urša predstavile svoje delo in okolju prijazno proizvodnjo. Popoldne so sledile delavnice, v katerih so dijaki primerjali podjetja v Novem mestu in Waregemu ter ugotavljali, kako lahko tudi posamezniki z majhnimi spremembami vplivamo na zmanjšanje izpusta CO₂. Svoje ugotovitve so predstavili na plakatih, v obliki PowerPoint predstavitev in poročil, ki prikazujejo okolju prijazno proizvodnjo in imajo namen spodbuditi ljudi k odgovornejšemu obnašanju do našega planeta.

Kviz o Sloveniji po nemško. 12 slovenskih šol, ki so vključene v šolsko partnerstvo PASCH, je oktobra in novembra 2009 pod okriljem Gimnazije Ptuj pripravilo vseslovenski kviz, kjer je bilo potrebno najti odgovore v nemščini na 110 vprašanj, ki so se nanašala na vse slovenske regije. Pri kvizu je sodelovalo 160 skupin z 800 dijaki, med njimi je bilo tudi 10 naših skupin.

Rezultati natečaja Roza oktober. V mesecu boja proti raku so številne institucije, med njimi tudi Ministrstvo za zdravje ter Ministrstvo za šolstvo in šport, razpisale natečaj Roza ni zgolj poza. 16. 11. 2009 je glasovala strokovna komisija, ki so jo sestavljali predstavniki organizatorjev natečaja. Z dvodnevni izletom v Milano so nagradili člane petih najboljših skupin. Med njimi so bile tudi štiri skupine z naše šole: Moj bend – Klemen Berus, Zala Košak, Anže Mraz, Ambrož Pušnik, Peter Rangus; koledar Rak ne izbira, izberi ti – Ana Rus, Alja Nike Skrt, Ženja Maher; Ker nič ni nemogoče – Lara Zupančič in Povežimo se – Maša Manca Florjančič, Alja Zgonc, Maja Prešern, Nina Zoran, Tjaša Umbrecht, Ana Marija Stanič kot absolutni zmagovalci spletnega glasovanja, ki je prejel 5.228 glasov. 10. 12. 2009 so zmagovalci natečaja v prostorih MŠŠ prejeli nagrado, in sicer dvodnevni izlet v Milano, kjer je sedež Europe Donne.

Srečanje mladih novomeških prostovoljcev. V LokalPatriotu je 3. 12. 2009 potekalo srečanje mladih novomeških prostovoljcev v organizaciji Društva za razvijanje prostovoljnega dela Novo mesto. Dogodka se je udeležilo 28 gimnazijcev in dijakov drugih srednjih šol ter predstavniki različnih ustanov in organizacij.

Novoletni koncert uspel. Dijaška organizacija je 24. 12. 2009 izvedla tradicionalni gimnazijski novoletni koncert. Potekal je tako kot doslej v veliki telovadnici šole zadnji šolski dan 2009 in s tem pričaral popestritev in sproščen vstop v novoletne počitnice. Prvi so nastopili Laras, ki so poslušalce popeljali v ritme popa. Sledile so karaoke z udeležbo petih tekmovalcev. Kot drugi so nastopili Crossfire, ki so igrali predvsem blues in funk. Telovadnica je bila skoraj polna. Kmalu zatem pa je nastopil Atila, ki je dobrodu spraznil dvorano, ostali so le največji glasbeni navdušenci. Božiček, katerega vlogo je prevzel povezovalac programa Tilen Šerbec Turk, je izžrebal tudi glavni dobitnik. Vrhunec dopoldneva so bili Kill Kenny, ki so predstavili nekaj avtorskih skladb in v ritmičnih prvinskega roka in rokenrola popeljali poslušalce v višave. Koncert so zaključili Lasje, ki so na gimnazijskem odru stali že lani. Del vstopnine za koncert je DOG nakazala v dobrodelne namene.

Novomeška gimnazija odslej tudi z umetniškim oddelkom. Gimnazija Novo mesto v sodelovanju z Glasbeno šolo Marijana Kozine v šolskem letu 2010/11 razpisuje nov program umetniška gimnazija – glasbena smer. S tem tudi na Dolenjskem mladi dobivajo možnost srednješolskega izobraževanja na glasbenem področju. Tako kot ostali gimnazijski programi zagotavlja uravnoteženo splošno izobrazbo, po zaključeni maturi pa lahko dijaki novomeške gimnazije nadaljujejo z izobraževanjem na katerem koli študijskem programu pri nas in v tujini, tako na področju naravoslovja in tehnike kot na področju družboslovja in humanistike. Pouk umetniške gimnazije bo potekal v sodelovanju z Glasbeno šolo Marijana Kozine. Na gimnaziji bodo potekali splošni predmeti, v glasbeni šoli pa strokovni predmeti.

ŠPORTNE NOVICE

Odbojkarji na mivki najboljši v Sloveniji. Odbojkarji naše gimnazije so v petek, 25. 9. 2009, v Kranju v konkurenci najboljših slovenskih šolskih ekip prvič postali državni prvaki v odbojki na mivki. V finalu so gladko z 2:0 premagali ekipo TŠC Nova Gorica. Ekipo so pod vodstvom trenerja Gorazda Kosmine sestavljali Janez Halas, David Čuk, Martin Kosmina, Kristjan Longar in Damjan Plantan, ki je bil proglašen za najboljšega igralca turnirja.

Finale državnega ekipnega atletskega prvenstva. 14. 10. 2009 je bilo v Slovenski Bistrici finale državnega ekipnega atletskega prvenstva. V finalu smo imeli žensko in moško ekipo. Dijaki so se v finalu uvrstili kot peti, na tekmovalju pa so dosegli 8629 točk in zasedli 4. mesto. Dijakinje so dosegle v kvalifikacijah 7. mesto, na koncu pa so pristale na 8. mestu z 8134 točkami. Jaka Žulič je v metu krogle zasedel 1. mesto, Miha Povšič je bil v teku na 2000 m tretji. Zelo dobro je zopet tekla štafeta 4 x 100m v postavi Urban Brulc, Andraž Muhič, Miha Končar in Blaž Brulc, ki se je na koncu uvrstila na 2. mesto.

Gimnazijci na Ljubljanskem maratonu. 24. in 25. 10. 2009 so se novomeški gimnazijci, med katerimi je bilo 17 dijakov in 3 profesorji, udeležili različnih tekov 14. Ljubljanskega maratona. Vsi so uspešno premagali svoje razdalje v okviru svojih sposobnosti in se veselili vsak svoje zmage. Na šolskem teku srednješolcev na 4 km pa sta odmeven rezultat dosegla Miha Povšič 5. mesto in Breda Škedelj 10. mesto.

Odlični šahisti na področnem ekipnem prvenstvu. 23. 11. 2009 so se v prostorih Agencije za šport na novomeškem stadionu dijaki in dijakinje srednjih šol pomerili v šahu. Poleg naše šole so tekmovalle še ekipe Gimnazije Brežice, Gimnazije Kočevje in Ekonomske šole Novo mesto. Med ekipami dijakov so prepričljivo zmagali dijaki Gimnazije Novo mesto, dijakinje pa so bile druge.

Uspešne rokometarice in rokometarji. 27. 11. 2009 je v ŠD Marof potekalo občinsko prvenstvo v rokometu za dijake. Sodelovalo je 7 ekip. Tekme so bile izredno težke in izenačene, tako da so nekaterim tekmam končne rezultate določili kazenski strel. Ekipo naše gimnazije je osvojila 3. mesto. 30. 11. 2009 pa je v ŠD Leona Štuklja potekalo občinsko in področno prvenstvo v rokometu za dijakinje.

Sodelovalo je 7 ekip. Naše dijakinje so postale občinske prvakinje. Na področnem prvenstvu pa so po kazenskih strelh osvojile 2. mesto. Med najboljšimi strelkami sta tudi Dragica Glavič in Nina Mohar. Dijakinje so se uvrstile v četrtfinale državnega prvenstva.

Občinsko prvenstvo srednjih šol v streljanju z zračno puško. Strelsko društvo Gorjanci je po načrtu Strelske zveze Slovenije izvedlo 8. 12. 2009 občinsko prvenstvo v streljanju za srednje šole. Udeležili so se ga Srednja gradbena in lesarska šola, Srednja zdravstvena in kemijska šola, Srednja elektro šola in tehnična gimnazija, Srednja šola Metlika in Gimnazija Novo mesto. Med dijaki je prvo mesto s 343 osvojenimi krogi zasedel Jošt Kepa, tretje mesto s 310 osvojenimi krogi pa Andraž Hudoklin. Med dijakinjami je bila druga Ines Kastelic s 311 krogi, četrta pa Ariana Jankovič s 285 krogi. Vsi tekmovalci in tekmovalke so se uvrstili na nadaljnje področno prvenstvo, ki bo 15. 1. 2010 na istem strelišču v Novem mestu.

Občinsko prvenstvo srednjih šol v streljanju z zračno puško. Strelsko društvo Gorjanci je po načrtu Strelske zveze Slovenije izvedlo 8. 12. 2009 občinsko prvenstvo v streljanju za srednje šole. Udeležili so se ga Srednja gradbena in lesarska šola, Srednja zdravstvena in kemijska šola, Srednja elektro šola in tehnična gimnazija, Srednja šola Metlika in Gimnazija Novo mesto. Med dijaki je prvo mesto s 343 osvojenimi krogi zasedel Jošt Kepa, tretje mesto s 310 osvojenimi krogi pa Andraž Hudoklin. Med dijakinjami je bila druga Ines Kastelic s 311 krogi, četrta pa Ariana Jankovič s 285 krogi. Vsi tekmovalci in tekmovalke so se uvrstili na nadaljnje področno prvenstvo, ki bo 15. 1. 2010 na istem strelišču v Novem mestu.

Igralci badmintona tudi letos odlični. 16. 12. 2009 je bilo v dvorani na Regrških Košenicah posamično in ekipno področno prvenstvo v badmintonu. Dijaki in dijakinje so se odlično odrezali, saj sta ekipno zmagala Urban Turk in Alja Pungerčar. Posamično je pri dijakih slavil Urban Turk, drugo mesto je dosegel Mitja Šemrov, pri dijakinjah pa je bila Alja Pungerčar druga.

Odbojkarji in odbojkarice uspešni. 8. 1. 2010 so odbojkarji v ŠD Leona Štuklja igrali na področnem prvenstvu. Po treh zmagah brez izgubljenega niza so v finalu vendarle izgubili proti SEŠTG iz Šolskega centra Novo mesto. Z drugim mestom so si izborili nastop na državnem prvenstvu. Še uspešnejše so bile odbojkarice, ki so 13. 1. 2010 na področnem prvenstvu, ki je potekalo v ŠD Marof, zmagale. V finalu so premagale ekipo Srednje šole Črnomelj.

(vir: www.gimnm.org)

ŠOLSKE UNIFORME: DA ALI NE?

piše: Katja Gačnik

S profesorjem Gorencem smo se dijaki 3. a razreda odločili, da bomo sestavili anketo o vpeljevanju šolskih uniform. Na anketna vprašanja je odgovarjalo 129 dijakov in 11 staršev.

V povprečju smo (/ste) skoraj na vsa vprašanja dijaki in starši odgovorili z odlično (5) oz. prav dobro oceno (4). Na koncu ankete pa se nam je pokazala realna številka. Tu so prikazani najbolj zanimivi podatki.

Večina se strinja, da bi bile ob uvedbi uniform socialne razlike manj vidne, da bi zjutraj porabili manj časa za izbiranje garderobe, da bi uniforme predstavljale našo šolo in bi razvile občutek pripadnosti. Pa res ne bi mogli razslojevati naše šole po ekonomskem stanju? Bi res s ponosom nosili šolsko obleko na avtobusu, vlaku? Bi se res razkazovali z njo po svojem domačem kraju in Novem mestu?

Uniforme za fante bi morale biti sestavljene iz (našteti so štirje najpogostejši odgovori): srajce kravate, dolgih hlač in čevljev. Pod drugo ste našli kratke hlače, majica in jeans hlače.

Ko ste se odločali za sestavo uniforme deklet, ste se zelo zanimivo odločali. Med top 5 odgovorov je prišlo: krilo, hlače, bluza, škornji in pulover. Pod odgovor »drugo« pa ste dopisali: ruta, plašč, srajca, jeans hlače. Prav zanimivo, da ni nobeden napisal nakit ali pa zdaj zelo moderne pajkice...

Najbolj priljubljena kombinacija je črna, bela in barva cvička.

Zanimivo je, da starši popolnoma podpirajo našitek šolskega znaka (ali vsi veste, kakšen je?), medtem pa so dijaki ta predlog podprli »le« 90% (116 dijakov).

Kar nekaj dijakov in staršev na vprašanje, če bi profesorji ravno tako morali nositi uniforme, ni pritrdilo, vendar je vseeno prevladal odgovor: »Da.«

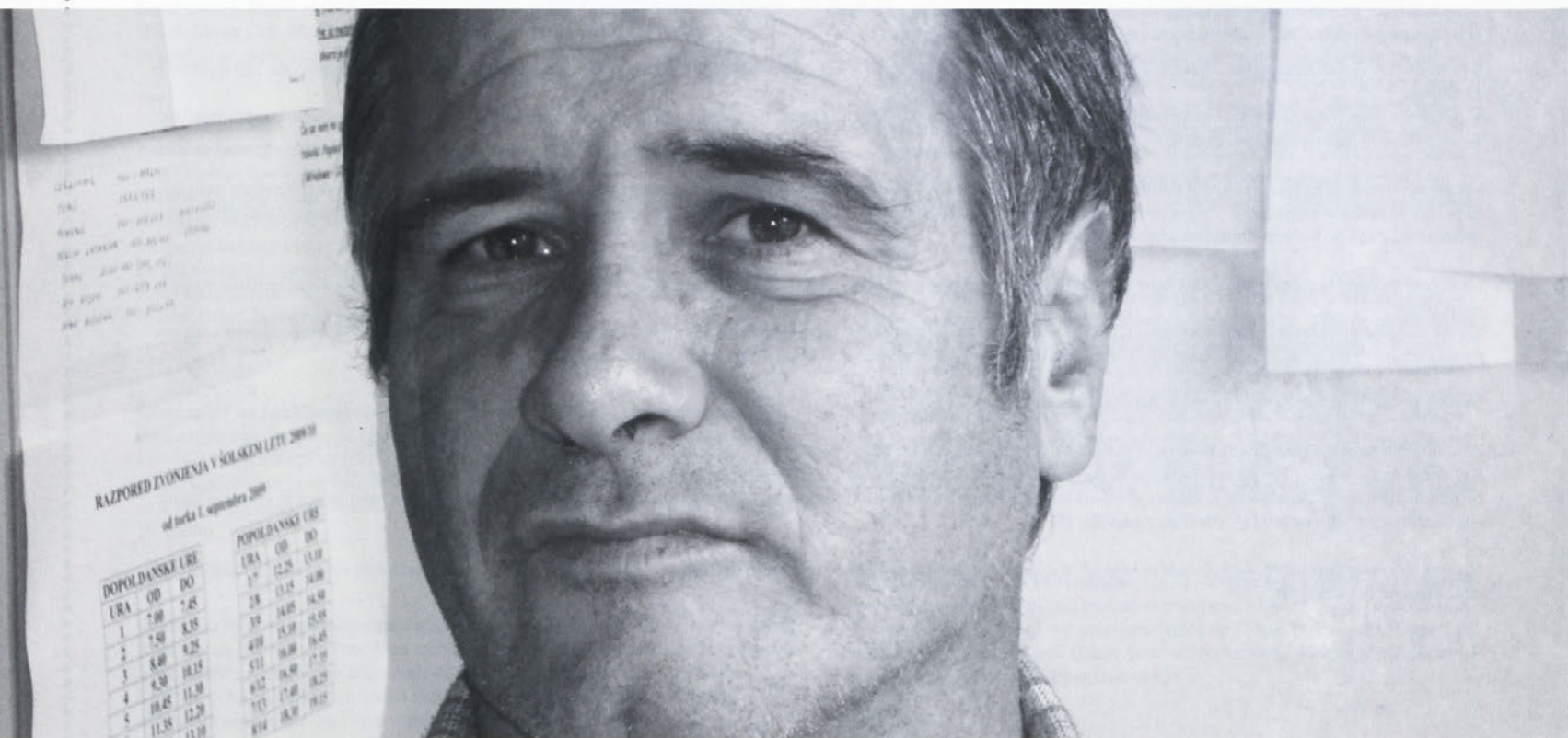
In zdaj finale mojega raziskovanja: kakšna je realna ocena ankete! Na trditev »Zanimiva bi se mi zdelo ideja o vpeljavi šolskih uniform na našo šolo.« je večina dijakov odgovorilo z najnižjo oceno (1), starši pa z najvišjo (5).

Naj vas na koncu potolažim, da je bila ta anketa LE raziskovanje, koliko dijakov bi res nosilo uniformo. To pa še ne pomeni, da bodo uniforme res prišle na našo gimnazijo. Mogoče čez nekaj let...

Intervju: PROF. VINKO SLADOLJEV

»V ŽIVLJENJU UŽIVAŠ LE, ČE GA SPREJMEŠ NAIVNO.«

Ob prihajajoči 20-letnici njegovega poučevanja na šoli je za Stezice povedal vse tisto, česar o njem še nismo vedeli.

Kje vse ste že delali, preden ste prišli poučevat na gimnazijo?

Za sabo imam eno leto študentskega dela na bencinskem servisu, pet let sem delal v tovarni MP v Ljubljani, kjer sem se ukvarjal z dvigali in bil vodja elektroprojekti-ve. Študiral sem v Ljubljani in svoj zadnji izpit opravil pri Marjanu Plaperju. Pet let sem živel pri sinu Ivana Tavčarja, kjer sem bil kurjač. V Ljubljani sem se vedno preživljal s priložnostnimi deli ali popravili. V Ljubljani sem se tudi poročil in dobil dve hčerki. Leta 1984 sem prišel v Novo mesto. Tukaj sem prvih devet mesecev delal v Iskri TENEL (Tovarna ENergetske ELEktronike). Ta tovarna je bila v Bršljinu, kjer je danes Krka zelišča. Takrat sem stanoval v Šentjerneju. Potem sem šel delat v Dalmacijo v TLM Šibenik (Tvornica lakih materiala). Tam sem takoj po nastopu dela doživel hudo prometno nesrečo, ko sem se kot sopotnik peljal v smeri proti Splitu s tekme Hajduk - Dinamo. Komaj sem preživel, imel sem poškodovano glavo in skorajda bi me morali s helikopterjem prepeljati v ljubljanski klinični center. Po

Se pravi, da se dobro razumete z dijaki?

Z dijaki se dobro razumem, z njimi nimam problemov. Vendar pa ste dijaki danes preveč zaprti sami vase in nikogar ne spustite blizu. Ste bolj »šankerski kolegi«, ljudje, ki vas družijo skupni interesi. Res pa je, da se šolstvo spreminja in bi ljudje radi vplivali na otroke s pomočjo profesorjev oz. skozi šolski sistem. Zato sem vesel, da učim fiziko, saj mi tako nihče ne more govoriti, kaj naj povem otrokom pri urah in kaj ne. To je prednost učenja naravoslovnih predmetov.

Se še spomnite katerega svojih bivših dijakov?

Spomnim se vsakega dijaka. Z nekaterimi sem še vedno v stikih, ob praznikih mi pišejo voščilnice, dobivam vabila na maturantske plesse in razne druge kulturne prireditve, kjer nastopajo dijaki. (Izgine v kabinet in se vrne s kupom voščilnic in

Šolstvo se spreminja in ljudje bi radi vplivali na otroke s pomočjo profesorjev oz. skozi šolski sistem. Zato sem vesel, da učim fiziko, saj mi tako nihče ne more govoriti, kaj naj povem otrokom pri urah in kaj ne. To je prednost učenja naravoslovnih predmetov.

okrevanju sem se vrnil v Novo mesto v isto firmo in na isto delovno mesto. Bil sem projektant in konstruktor napajalnih sistemov. Firma se je preselila na Cikavo, kjer je danes Mercator. To je bila izvrstna firma. Plače so bila prvovrstne, izjemna služba in izjemni ljudje. Večina mojih sedanjih kolegov je iz tega obdobja. Firma je propadla leta 1989. Potem sem bil sprejet za vodjo projektive v Pionirju, ampak sem službo zavrnil. 1990, ko je razpadla Jugoslavija, sem začel delati na Gimnaziji Novo mesto kot profesor fizike. Mislil sem, da bom učil le kakšno leto ali dve, potem pa se bom vrnil v industrijo, ker me to delo zelo privlači in sem tipičen človek zanj. Zaradi vojne, spremembe državnega sistema, nestabilnosti in hčerk sem ostal na gimnaziji.

Koliko let delovne dobe to znese?

32 let delovne dobe.

Vam je všeč na gimnaziji?

V šolstvu me držijo dijaki. Ne zaradi plače. Tako tudi lažje najdem čas, da se vrnem v Dalmacijo, v Vodice blizu Šibenika. Tretjino življenja preživim v Novem mestu, tretjino v Dalmaciji, kjer imam nasad oliv, in tretjino v Šentjerneju, kjer imam vinograd.

vabil.) V zadnjih dvajsetih letih sem zamudil le dva maturantska plesa (leta 2004), sicer pa sem vsako leto na treh ali štirih maturantskih plesih. Enkrat sem bil celo na petih. Zmenil sem rad v družbi ljudi, zato se udeležim skoraj vsega, kamor sem povabljen. Menim, da je dolžnost profesorjev kot javnih osebnosti za dijake, da se pokažejo na prireditvah. Rad se zabavam. Stanujem čez Krko, v šolo se vozim s kolesom. Mesa ne kupujem že 25 let. Jem ga, če ga dobim v dar od sosedov, prijateljev. Kupujem pa ribe v Tušu. Rad sem v Šentjerneju, kjer je morje dobrih ljudi, čeprav se počutim Novomeščana.

Kaj pa vaša dijaška leta?

Imam lepe spomine na to obdobje. Bil sem odličen dijak, telovadec. Živel sem zelo skromno v dijaškem domu. S cimri smo varčevali, delili smo si vse. Tudi cigarete. V življenju uživaš le, če ga sprejmeš naivno. Marsikaj se lahko zgodi, a nekaj boš doživel, če boš naiven. V Iskri so imeli »betonske veselice«, ko so sodelavec drug drugemu betonirali. To so bili sproščeni časi, ko si lahko užival. Danes delaš, ker moraš, in že zaradi današnjega tempa moraš biti nadčlovek, medtem ko si včasih v sproščnem vzdušju marsikaj naredil z užitkom.

Se še spomnite katerega svojih bivših dijakov?

Spomnim se vsakega dijaka. Z nekaterimi sem še vedno v stikih, ob praznikih mi pišejo voščilnice, dobivam vabila na maturantske plesne in razne druge kulturne prireditve, kjer nastopajo dijaki. (Izrine v kabinet in se vrne s kupom voščilnic in vabil.) V zadnjih dvajsetih letih sem zamudil le dva maturantska plesa (leta 2004), sicer pa sem vsako leto na treh ali štirih maturantskih plesih. Enkrat sem bil celo na petih. Zmeraj sem rad v družbi ljudi, zato se udeležim skoraj vsega, kamor sem povabljen. Menim, da je dolžnost profesorjev kot javnih osebnosti za dijake, da se pokažejo na prireditvah. Rad se zabavam. Stanujem čez Krko, v šolo se vozim s kolesom. Mesa ne kupujem že 25 let. Jem ga, če ga dobim v dar od sosedov, prijateljev. Kupujem pa ribe v Tušu. Rad sem v Šentjerneju, kjer je morje dobrih ljudi, čeprav se počutim Novomeščana.

En razred vas je zamenjal za drugega profesorja fizike. Kaj pravite na to?

To se mi je zgodilo prvič v devetnajstih letih in me je prizadelo, saj v dijake vložim svojo osebnost, jih poznam in imam za svoje. Z ljudmi nimam težav. Verjetno so na odločitev dijakov vplivali tudi njihovi starši. Sem direkten. Povem, kar mislim, kako na določeno stvar reagiram, kaj imam rad. Dijakom dam tudi svojo telefonsko številko in se lahko kadar koli obrnejo name, pa naj gre za osebno zadevo ali šolske stvari. Včasih se razjezim v razredu zaradi takšnih in drugačnih reči, a sem vedno na strani dijakov. Kdor se ima rad, se tudi krega.

Ali se na šoli (v zbornici) poznajo vaše izkušnje v industriji?

Iz izkušenj poznam različne strani. Sem pristaš tega, da bi vsak, ki uči otroke, moral poskusiti delati še kaj drugega, bolj življenjskega. Sam sem zelo navezan na stroko. Tudi v zbornici izražam svoje mnenje, ko menim, da se kdo moti. Gimnazija je dobra. Prejšnja generacija profesorjev je bila sicer bolj povezana. Skupaj so hodili na zabave, prireditve. To mi manjka. Manjka mi druženje kolegov. Tega skoraj ni več. Zdaj so v zbornici profesorji bolj »samostojni bojovniki«. Ni tako kot v industriji, saj ima vsak svoj predmet. V industriji je sodelovanje potrebno, saj vsi pripomoremo k istemu končnemu izdelku. Nasploh mislim, da so naši časi nevhvaležni do medsebojnih odnosov. Svet se spreminja, starejši pa vedno žalujemo za preteklostjo. Najlepši je čas, v katerem sem jaz, vse ostalo (zamahne z roko in reče svoj značilni »Aaaa!«)

“Nasploh mislim, da so naši časi nevhvaležni do medsebojnih odnosov. Svet se spreminja, starejši pa vedno žalujemo za preteklostjo.”

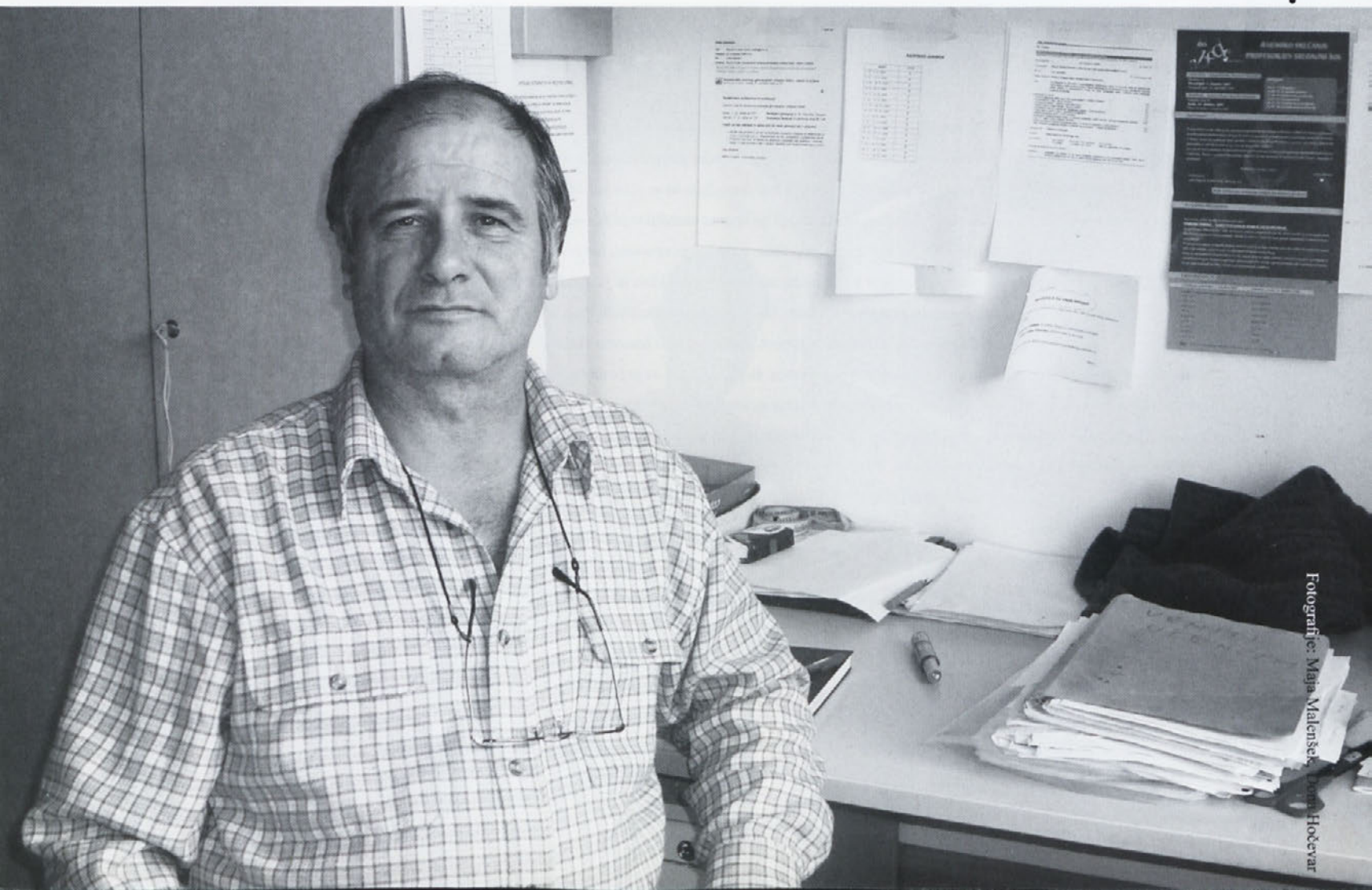
Kaj pa vaša dijaška leta?

Imam lepe spomine na to obdobje. Bil sem odličen dijak, telovadec. Živel sem zelo skromno v dijaškem domu. S cimri smo varčevali, delili smo si vse. Tudi cigarete. V življenju uživaš le, če ga sprejmeš naivno. Marsikaj se lahko zgodi, a nekaj boš doživel, če boš naiven. V Iskri so imeli »betonske veselice«, ko so sodelavci drug drugemu betonirali. To so bili sproščeni časi, ko si lahko užival. Danes delaš, ker moraš, in že zaradi današnjega tempa moraš biti nadčlovek, medtem ko si včasih v sproščnem vzdušju marsikaj naredil z užitkom.

Ste kdaj prišli v konflikt s svojimi dijaki?

Ne. Z dijaki nimam konfliktov. Se pa včasih zgodi, da pridejo k meni starši. En starš, na primer, mi je rekel, da njegov sin nima slabih ocen zaradi neznanja, ampak zaradi mene. Moti me, da mi je to povedal izven šole, kar se mi ne zdi prav. Šolske reči se rešujejo v šoli, ne izven. Starši mi očitajo, da sem nekonvencionalen. Velikokrat se pošalim na račun žensk. Vedno pa me tudi skrbi za dijake. Ne dajem rad popravilnih izpitov, vedno dam veliko možnosti za popravljanje ocene. Vodim tudi dopolnilni pouk, kadar me kdo zaprosi, ker se počutim dolžnega pomagati, razložiti, če komu kaj ne gre, saj sem tukaj zato, da se dijaki obrnete name. Imam določen red v obnašanju in oblačenju. Rad vidim, da je človek spodobno oblečen, še posebej dekleta, da se vidi, da je iz naše šole. Če komu pri meni kaj ne paše, pa mi to lahko vedno tudi pove. Tega bom vesel, saj mora vsak človek imeti spoštovanje do soljudi, okolice in tudi do sebe.

Maja Malenšek, Dona Hočevar

MALO O MOŽGANIH

piše: Taja Moro

Človeštvo že dobro stoletje verjame, da ljudje v povprečju uporabljamo zgolj 10% sposobnosti naših možganov. Pa je to res?

Odgovor je preprost: gre za le precej dobro razširjen mit.

Če ljudje res uporabljamo le eno desetino našega umskega računalnika, zakaj torej že manjše poškodbe skoraj v vseh primerih povzročijo hude okvare možganov? Prav tako vemo, da ima vsak del svojo nalogo in po desetletjih raziskav znanstveniki še niso odkrili dela brez funkcije. Tako torej lahko zlahka ovržemo teorijo uporabljanja le majhnega dela možganov.

Možgani niso računalnik. Čeprav naše znanje o njih resda še zdaleč ni popolno, jih vsekakor še nikoli nismo slišali reči, da je trdi disk poln in bi morali pobrisati nekaj datotek. Ljudje imamo nekaj, česar do zdaj sodobna tehnologija še ni dosegla.

Toda kaj to pravzaprav pomeni? Izreči, da vsi ljudje neprestano uporabljamo celoten potencial naših možganov, bi bila laž. Za nobeno nalogo, ki jo ljudje opravljamo, ne potrebujemo delovanja celotnih možganov. Lahko bi kvečjemu naredili primerjavo z mišicami. Vsi jih imamo, vsi jih uporabljamo, kolikor pač zmoremo in kolikor je za določeno delo potrebno, a zakaj nismo vsi vrhunski športniki?

Možgani niso računalnik. Čeprav naše znanje o njih resda še zdaleč ni popolno, jih vsekakor še nikoli nismo slišali reči, da je trdi disk poln in bi morali pobrisati nekaj datotek. Ljudje imamo nekaj, česar do zdaj sodobna tehnologija še ni dosegla. Neomejeno količino prostora za shranjevanje znanja. Edina stvar, ki je naš um ni sposoben narediti je ustaviti se. Možgani delujejo neprestano, tudi med spanjem, ustavijo se le takrat, ko umremo.

Iskreno povedano, nihče ne ve zagotovo, kako dobro izkoriščamo naš um in po vsej verjetnosti človeštvo tega še dolgo ne bo vedelo. A dejstvo, da imamo prav vsi velik potencial, je neizogibno. Vprašanje je le v tem, kako zelo si ga želimo izkoristiti in kaj vse smo pripravljeni za to storiti. Navsezadnje še nihče ni pretekel maratona brez treninga, kajne?

ZGODBE, MISLI IN RAZMIŠLJANJA

piše: K.B.

Pozdravljeni! To je začetek mojih zgodb, vendar te zgodbe niso tiste običajne za lahko noč in podobno. Posamezno zgodbo bodo vodile moje misli o tem svetu in o dogodkih, ki spremljajo in vplivajo na naša življenja. S tem pa nočem spreminjati vaših pogledov na svet, vendar želim, da bi to vzbudilo v vas še več vprašanj in še več misli.

Že dolgo časa razmišljam o tem, kaj je najbolj pomembno: preteklost, sedanjost ali prihodnost. Preteklosti in dejanj, ki so jo zaznamovala, se ne da popraviti ali izbrisati, zato nas še zmeraj spremljajo v sedanjosti in nekako so naš vsakdanjik. Vendar nas preteklost ne sme spremljati na vsakem koraku, v bistvu na nas ne sme vplivati. Na nas pa lahko vpliva tako, da gledamo nazaj po preteklih odločitvah in dogodkih, ki se niso končali dobro in jih ne bi hoteli ponoviti. Tako je bilo takrat, mogoče bi se zdaj končalo drugače, vendar si zaradi slabih izkušenj v preteklosti ne upamo narediti tega koraka. Če živimo v preteklosti, nas lahko kaj kmalu povozi čas in preprosto pozabimo živeti življenje, ki je pred nami. Preteklost pa ni samo črna, so tudi lepi spomini, kot recimo spomini na otroštvo in podobno. Tudi zaradi lepih spominov lahko pozabimo živeti in se vračamo nazaj z upanjem, da bi bilo še kdaj tako. Torej preteklost se je zgodila in ne glede na to, kakšna je bila, v tistem trenutku, na tistem kraju in pri izvedenih dejanjih smo se počutili dobro in smo reagirali tako, kot smo takrat razmišljali. Zato nima smisla objokovati svoje preteklosti in se je sramovati.

Sedanjost. Ne vem natančno, kako bi sploh lahko definirali sedanjost, za kako dolgo časovno obdobje. Za en dan, mesec, teden ali pa leto? Že vsaka sekunda, ki je potekla, je preteklost. Moje mnenje je, da je sedanjost najbolj pomembna, to pa zato, ker se je še najbolj zavedamo, jo najbolj občutimo in je od nje nekako odvisna tudi naša prihodnost. Vredno je izkoristiti vsak trenutek zase, nato pa pridejo na vrsto še druge stvari. Na sedanjost ne smemo gledati iz prihodnosti oziroma na tak način, kaj si bomo o tem, kaj smo in kaj počnemo zdaj, mislili čez par let. Pomembno je, kaj si mislimo sedaj, točno ta trenutek. Če se v svoji koži počutimo dobro in smo zadovoljni sami s sabo, ne obstaja razlog, da bi se spremenili. Tega se zaveda vse premalo ljudi.

Prihodnost. Obstaja veliko metod, s katerimi lahko napovemo prihodnost, vendar nikoli ne vemo zagotovo, ali se bo to res zgodilo. Prihodnost je fikcija, ki je ne moremo predvideti in si jo je brezveze krojiti že zelo zgodaj. Vedno se lahko kaj zalomi in se nam podrejo vsi načrti in na koncu izpade prihodnost čisto drugače, kot smo si jo predstavljali. Velik nesmisel se mi zdi, da si nekateri že zelo zgodaj začrtajo svojo poklicno pot in z leti gradijo stopnice do nje. Velikokrat se zgodi, da si v zadnjem trenutku premislijo in se zavejo, da so ustvarjeni za nekaj drugega. To jim je prihodnost oziroma usoda ali karkoli že razkrila na koncu njihove poti. Prihodnosti se ne da predvideti in brez pomena jo je načrtovati. Zgodilo se bo tisto, kar ti je bilo namenjeno, in vse se bo zgodilo z razlogom, saj se tudi naključja rodijo z nekim razlogom. Prepustiti se moramo toku dogodkov, saj se lahko naše življenje spreminja z vsako sekundo.

Prihodnost je odvisna tudi od dejanj, ki jih bomo naredili v sedanjosti, in sedanjost je odvisna od tega, kar smo naredili v preteklosti. Vse se prepleta, vendar so vsa obdobja individualna in vsa postanejo na koncu našega življenja preteklost.

To je za prvič od mene vse. Mogoče se komu zdi, da je to le en kup brezveznega nakladanja, ampak kakorkoli – vsak ima svoje mnenje in s tem ni nič narobe. Lep pozdrav!

INTERVJU TILEN ŠERBEC TURK

Tilen Šerbec Turk, dijak tretjega letnika, je že vsem znan. Poznamo ga kot enega stalnih ustvarjalcev gimnazijskih predstav, pa tudi kot odličnega imitatorja. Oponašati zna kar pet likov – Danila Turka, Dimitrija Rupla, Janeza Janšo, Karla Erjavca, Saša Pečeta, sem se pa še pred najinim pogovorom prepričala, da ima velik talent, saj me je že takoj nasmejal z oponašanjem Salome, Fredija Millerja in drugih. Svoj talent je med drugim pokazal tudi v oddaji Hri-bar, kjer si je prislužil pokal za prvo mesto med mladimi imitatorji. Povprašala sem ga po njegovih izkušnjah in seveda izvedela marsikaj zanimivega.

Kje in kdaj se je začela tvoja imitatorska pot? In predvsem: kako? Kdaj si začel spremljati politiko?

Vse se je začelo nekako na končnem izletu v osnovni šoli na Bledu. Vse se je razvilo iz oponašanja Drnovška, ki je bilo nekakšno zafrkavanje, in pri tem so se vsi smejali. Na valeti sem imel prvi javni nastop, oponašal sem dva lika, Janeza Janšo in Janeza Drnovška. Iz zabave in dolgčasa sem oponašanje nadgrajeval, spremljal politiko in tako vdihnil življenje svojim likom.

Vsi vemo, da sodeluješ na skorajda vseh prireditvah, ki jih gimnazija pripravi, in da vedno izvrstno opraviš svojo nalogo. Me pa zanima, kako se na svoj nastop pripraviš, koliko truda moraš vložiti v nekajminutno imitiranje in na podlagi česa je določena tema, o kateri govoriš.

Sem v ekipi gledališke skupine Goga kot igralec, tako da je skoraj samoumevno, da sodelujem v gledaliških predstavah. Ampak kot igralec. Ljudje zmeraj pričakujejo, da bom imitiral, kar me občasno že moti. Ko igramo v predstavi, sem v prvi vrsti igralec, ne pa zabavljaj. Je pa tako, da pri gledaliških predstavah ni velikega maneverskega prostora za improvizacijo, tako da največje cvetke nastanejo takrat, ko pozabimo tekst in potem naredimo predstavo bolj zanimivo. Glede imitiranja – ponavadi samo improviziram, ne pripravim si programa vnaprej, oporne točke imam sicer določene, drugače pa ne vem, o čem bom govoril. To je pač čista improvizacija, kar mi tudi najbolj odgovarja in najbolj uživam, ker imam odprte vse možnosti, o čem bom govoril. Včasih mi pač rečejo že prej, o čem naj bi govoril, si pa sam vedno pustim toliko maneverskega prostora, da lahko še sam nekaj doprinesem. Drugače sem pa lenoba in večkrat delam, sploh kar se imitiranja tiče, po liniji najmanjšega odpora.

Kako je bilo v Hri-baru? Je za kamero res vse tako, kot zgleda na ekranih? Kakšno je pravzaprav zakulisje takšne oddaje?

Bila je super izkušnja. Ko ga gledaš doma, zgleda sicer vse veliko večje, je pa tudi drugače velik studio. Tu se snema tudi NLP, Hri-bar pa se snema ob petkih zvečer. Običajno kar traja, da se 45-minutna oddaja posname, sploh če se kaj zaplete z računalniškimi animacijami, ker računalničarji dobijo navodila en dan prej, da ustvarijo animacijo. Je pa kljub vsem težavam in problemom, ki se lahko zgodijo na snemanju, tam še vedno zelo sproščeno vzdušje, zmeraj »afne guncajo«, redaktorica pa nori in toži, kako so imitatorji otročji s Sašem na čelu. Oddaja se kljub vsemu posname do konca, sicer včasih prekinjejo snemanje (timing je določen), se je pa že zgodilo, da so imeli samo pol oddaje posnete in tudi predvajane. Splošen vtis pa je, da je to še zmeraj ena najkvalitetnejših humorističnih in satiričnih oddaj pri nas.

Kako si se pa pripravil na svoj nastop na imitatorskem tekmovanju? Je bila trema pred nastopom velika?

Ne, ker sem Hribarja že poznal, tako da trema ni bila velika. Temo so nam sicer določili, tako da smo imeli določeno, o čem bomo govorili, smo pa še zmeraj imeli na razpolago to, da smo lahko improvizirali in pokazali svojo kvaliteto. Tudi liki so bili že vnaprej določeni glede na posnetke, ki smo jih že prej poslali, in na naše sposobnosti, drugo je bilo prepuščeno nam, da se sami dokažemo.

Kateremu liku iz sveta politike pa se je glasovno najtežje približati?

Prvo kot prvo, imitira se vse (estrada in politika), je pa včasih težje zadeti estradnika kot politika. Najtežje se je približati Pahorju, tudi Tilen Artač, ki ga imitira, priznava, da ga ne zna tako dobro oponašati, zato dela mladim imitatorjem največ preglavic. Estrade se sam še nisem lotil, drugače mi je najbližje Zoran Predin, ker sva tudi v hitrosti govora nekje blizu, zelo interesanten pa je še Fredi Miller.

Predvidevam, da si na snemanjih spoznal celotno ekipo, ki ustvarja oddajo. Kdo je nate naredil največji vtis? Koga najbolj spoštuješ, če sploh koga, ko govorimo o imitatorskem talentu?

Spoznal sem celo ekipo, presenetil me je njihov karakterni razpon, ker ljudje pač pričakujejo, da so to neki dvorni norčki, ki se vedno zabavajo in »pokajo vice«,

v bistvu pa so to kar resni ljudje (še najbolj Marjan Šarec). Največji zabavljac je poleg Hribarja Jure Mastnak, ki tudi med snemanji spušta najrazličnejše živalske in človeške glasove. Mislim, da so kar vsi naredili vtis name s svojim pristopom do dela, z drugačnim razumevanjem in pojmovanjem humorja in nasploh politične satire. Poznam tudi druge imitatorje, so pa oni še zmeraj nekako največji, ker so začetniki, pionirji imitiranja pri nas. Mislim, da vse enako spoštujem, krivico bi delal, če bi kogar koli posebej izpostavil. Zanimivo je tudi to, da velja stereotip, da veliko pijejo pred oddajo, v bistvu pa so kar abstinenti (pred oddajo). Tudi Sašo prej ne spi nič. Takrat so striktno na vodi, potem pa si dajo duška. Scenarista, redaktorico in režiserja pa že vratar Marjan (ki je legenda RTV-ja, tam dela od samega začetka, tudi direktorji ga zelo spoštujejo) oskrbi s šnopčkom.

Kako nameravaš svoj talent izkoriščati v nadaljnje? Bo ostalo pri tem pokalu ali imaš v načrtu kakšen drugačen podvig?

Upam, da ne bo ostalo samo pri tem, trenutno delam na manjšem projektu za radio Krka, decembra se bomo na RTV-ju dogovorili s scenaristom oddaje, če nas bodo še kaj potrebovali za naprej. Drugače sem pa zdaj zanimiv tudi za abrahame, obletnice (najrajši sem pa na takih visokih obletnicah (100+), da lahko potem še kaj zaslužim od pogrebnega govora – sicer zaslužim pol manj, je pa le en dobiček) zaradi svoje dokaj ugodne cene v primerjavi s priznanimi imitatorji. Po končani gimnaziji nameravam iti na sprejemne izpite na AGRFT, če pa ne bom sprejet, bom pa grel stolček na FDV-ju, saj tam itak lahko samo po stopnicah pogrneš. Zanima me analitska politologija, ne vem sicer čisto natančno, kaj to pomeni, se pa fajn sliši (no ja, tako nerazgledan pa spet nisem). Tudi predstava v okviru gledališke skupine se pripravlja in je super, ampak zaenkrat naj še ostane skrivnost.

Kaj pa bonusi na gimnaziji?

Lahko zamujam na ure (kot npr. zdaj), profesorji me ljubijo, knjižničarki obožujeta, o dijakih pa tako ali tako ni treba govoriti – itak se nimam več časa učiti, ker moram

vedno dajati avtograme. Kar pa mi je pa najbolj pri srcu: tudi Krešo, pardon, prof. Krešimir Tomas, me zmeraj ne nažene v garderobo!

Kako pa „natreniraš“ oponašanje*

Če se kakšen nov lik pojavi, najprej malo poskusim. Če mi gre, ga še malo dodelam (dan, dva), če ne gre, ga opustim in gre v brezno pozabe. Mora priti spontano, če se siliš, ne boš nikamor prišel. Delno je vse odvisno od razpona in delno od posluha (skoraj vsi imitatorji so glasbeniki). Veliko je tudi odvisno od improvizacije, pa vsak dan moraš spiti eno zmešano jajce in vanj vreči par žabjih krakov, to je vsa skrivnost.

Sandra Pavlič

KRIZA Skateboard Team DOBRA DRUŽBA

KRIZA je novomeška skejterska skupina, ki jo sestavljajo: Kristijan Stramič, Matevž Može, Anže Lemovec, Domen Dajčman, Robert Perko, Primož Može, Rok Jurečič, Julij Kočever, Matej Počervina in Jan Čefarin, ki so stari od 15 do 22 let. Vsi so začeli tako, da so hodili skejstat v novomeški skejt park, kjer se dobivajo večkrat na teden in skoraj vedno med vikendi. Učijo se sami oz. eden od drugega. Skupina obstaja že osem let, ime pa so si nadeli po športnem društvu Kriza, ki se ukvarja z ekstremnimi športi. Tekmujejo tudi na različnih tekmovanjih po Slovenji. Posneli so že štiri filme (pričakujemo lahko tudi petega): Kriza, Kriza 2, Kriza 3 in letošnji Kriza 4 Life, v katerem se jim je pridružil še Marko »Fogy« Žumer iz Ljubljane. Njihov četrti film Kriza 4 Life je bil premierno prikazan v klubu LokalPatriot, ki je bil ob premieri napolnjen do zadnjega kotička, kar pomeni okoli 350 gledalcev, s tem da jih je okoli 50 ostalo zunaj. Film je bil sneman na različnih lokacijah po Sloveniji in Italiji, dvakrat so se odpravili tudi v Barcelono. V filmu nastopa tudi

mama Manka, ki predstavi vsakega skejterja posebej. V začetku so imeli v mislih drugačen uvod in drugačno predstavitev skejterjev, potem pa je Matej Počervina predlagal, da bi imeli mamo Manko. Snemalec in montažer vseh štirih filmov je Kristijan Stramič, ki so mu pri snemanju četrtega filma pomagali tudi drugi. Fotograf, ki bi hodil z njimi na snemanje, nimajo, prav tako ne sponzorjev za potovanja in snemanje, ki bi jih bili veseli. En teden po premieri filma v Novem mestu je bila premiera še v Ljubljani. Po tem filmu so postali še bolj razpoznavni v Sloveniji, kar se vidi tudi po tem, da ljudje nosijo njihove majice, ki jih naročajo iz cele Slovenije. Film si lahko ogledate na <http://www.megaupload.com/?d=AMWETTHX>, po delih pa se nahaja tudi na YouTubeu. Kljub vedno večji razpoznavnosti skupine ostaja skupina tako kot njeni člani takšna, kot je bila. Skupina skejterskih navdušencev pač. »Smo dobra družba in pač radi skejtamo«, pravi Kristijan Stramič.

Maja Malenšek, Dona Hočever

EKOLOGIJA – PETI ELEMENT?

piše: Lara Zupančič

Brez opiranja na statistiko in z golo človeško pametjo ekologijo dojamemo kot varstvo okolja. Kot prisilno delo za naslednje rodove, ki naj ne bi živeli v dimu in smogu, katerega puščamo za seboj že leta. Pa saj ni normalno, da Slovenec izpusti do desetkrat več sranja naokrog kot Kitajec. In tudi če to je normalno, povejte, kaj je ekstrem, da končno začrtamo meje. Saj so meje ekologije nedoločene kot one na morju, le da se za slednje vsaj kdo bori.

To, da je trava zelena, je postalo samoumevno in trapasto. Zeleno barvo je prevzel bankovec za sto evrov in to je vsa umetnost. Tisti s preveč dohodka si rit obrišejo z ekologi, njihovo ekologijo in statistiko. Ne zanima jih ločevanje odpadkov, zmanjšanje porabe energije, zdravo življenje (ki vključuje gibanje; beri: na kolo, brez izpušnih plinov) in podobne reči. Ker – zakaj le, če pa jim tega ni treba.

Ekološki problemi so torej tisti, ki smo jih prežvečili že nešteto krat, po dolgem in počez prelili s pretopljeno plastiko in reciklirali vse odvečne besede, ki ne sodijo zraven. To je kot lektoriranje slabega sestavka – vse je narobe.

Glede na to, da smo dokončno zavozili današnji svet s svojo prepopolno tehnološko razvito družbo, je morda skrajni čas, da ga začnemo reševati. Mar res? Tako ali tako bi reciklaža celotnega planeta minimalno trajala šeststo let (MINIMALNO!). Zato se večina ljudi ne sekira, če vrže steklenico v kontejner za papir ali pusti bataljon avtomobilskih odbijačev sredi gozdne poti. Pa pustimo črna odlagališča, čeprav so tudi ta veliki onesnaževalci narave.

Človeška miselnost se je obrnila nekako v smer, da je najvažnejša cena in ne kvaliteta, da je važna produktivnost in ne pot do le-te in da je glavna in sveta stvar tega sistema materializem. To, da je trava zelena, je postalo samoumevno in trapasto. Zeleno barvo je prevzel bankovec za sto evrov in to je vsa umetnost. Tisti s preveč dohodka si rit obrišejo z ekologi, njihovo ekologijo in statistiko. Ne zanima jih ločevanje odpadkov, zmanjšanje porabe energije, zdravo življenje (ki vključuje gibanje; beri: na kolo, brez izpušnih plinov) in podobne reči. Ker – zakaj le, če pa jim tega ni treba.

Ta svet, ki propada sam vase, zabijem do nafte.

Ne omejujmo se zgolj na okoljevarstvo, na izumiranje vrst, na topljenje ledenikov. Vključiti moramo seveda tudi pomemben dejavnik, ki skupaj z neekološkim vedenjem človeka tvori perfektno kombinacijo za dokončno sesuvanje Zemlje.

Zemlja se namreč približuje Soncu in zaradi tega hkrati prihaja do prevelikih otoplitev. K temu pa dodatno prispevajo še vsi plini, katere ljudje kretensko spuščamo v ozračje. In nikar se ne bojte, da bi zaradi vaše porabe laka za lase ali puhanja cigaretne dima leta 2012 prišlo do konca sveta. Smo pa vsekakor na dobri poti v pogubo. In naš svet se vrti drugače. V Franciji se ljudje več ne poljubljajo. Nizozemske prostitutke so kolena stisnile skupaj. Špageterije v Italiji so postale navadne »nudlarne«. Azijo so prevzeli roboti in čipirana golazen, povprečen Američan pa lahko od zdaj naprej požre le dva hamburgerja na dan. Temu oni pravijo ekološka družba. V resnici pa nikomur ni prav mar za to. Zakaj? Za narodov blagor nikogar ne zanima reševanje severnih medvedov, dokler so poljubi, seks, hrana in denar!

FOTOKALEJDOSKOP

Asteroidni ljudje so doživeli potres.
Plazili so se in lizali tla, ko so pogrešili slike.
Odpriim črvinam so privezali rep na ulične svetilke.
Bojijo se odraščanja, ker je biti otrok fascinantno.
Njihova telesa še nikoli niso bila tako razdvojena.
Imajo še dvajset let časa, da se odvadijo grizenja
golen.
Oni so dizajnerji nizkih vzponov in kamnitih ledvic.
Po Richterjevi prehranjevalni verigi padajo navzdol.

Prav rada srečujem oblake.
Golobe, ki kradejo pomfri na Čopovi.
Mačka s podočnjaki in rožnatim nosom.
Skledo makaronov.
Rada srečujem orhideje v snegu.
Plastične pajke na podeželskih hišah.
Deževne kaplje v jašku.
Iščem kolo v trnovem grabnu
sredi Brezimenske ulice.
Ker sem ga tja pognala neko
sobotno jutro, ob enih.

Zavlečem samoglasnik v tvojemu imenu,
preden ti povem, da te ljubim.
Vrinem kakšen rondo, sredi katerega stoji beseda.
Gola, svetla in neizrečena.
Encimi mi zavozlajo mornarski voz.
Vedno se vse zdi tako zeleno, kot obetajoči vdih.
Z druge strani slušalke prosto vstopiš.
S tišino, še brez pozdrava in z enim izmed Tistih
nasmehov.
Jutranji pribežnik.
Odpovej se z mano dozi kofeina.

Ves porcelan se je prelomil na pol.
Obrazne poteze so se začrtale v brazde razpadlih okončin.
Nohti ti kapljajo iz želje polnih idej po občutku.
In svetnikom so popadali upi iz rokavov.
Budale se slepijo z nebom v ozonskih zrklih.
Edini cilj je zeleni kaos na vrhu, ki ga očitno sovražim.
Zatiram jebene ideale časa, ki so nagnali obžrte hijene.
Pod preperelimi šiframi vse skupaj izpade klišejsko.
Naj gospoda oprostijo mojim neotesanim besedam..
JEBITE SE!
Pa si vi za Nič pripnite strune na brezimenske note.
Popljuje strahove, ki so še ostali na tem neizbežnem odru.
Ne upate, ker vas bo potolkla politična diskriminacija.
Razruvala sem si prsni koš, predrla očesne klavzule,
izdrla ječe glasov in postrgala odvečne gube prežganih reflektorjev.
Plahte in iluzije sem stlačila v petkrat premajhno drobovje.
Tako je svet popoln.
Popolno zjeban in gnil.
In nisem Cankar, da bi potemnila temo, da bi luč bolj izstopala.
Kurba je kurba, svetnik je hinavec, papež baraba, politik slepar,
budala pa bo vedno ostala budala.
Človek je slabši od živali.
Tako pač to je. V besedah.

Propagiram.
Protestiram.
Preoziram.
Tako ali tako je vsiljeno.
Ker je moje mišljenje na dnu petroleja.
Iz kompleksov gradim ideale.
Obrezujem luno in praskam sonce.
Sončne pege pa pustim na krožniku.
Letečem.
Ker jaz – propagiram!
Laserski glodavec mi je požrl želodec.
Moja rotacija organov je bolezen.
Okužena sem kot parkljar, ker sem nesposobna svinja.
Podobna politikom, ministrom in uradnikom.
Zaradi tega – protestiram!
Z ulice odlepim pločnike in dvignem jih na strehe.
Izza kotov ulic privlečem vlago.
Spod kleti izbijem možgane vsem mulcem s podočnjaki.
To je njihova hoja po rokah.
Ena doza preveč.
Preoziram.

Lara Zupančič

Débris

Shakespeare
in bil sem neutrudljiv
nisem spal
nisem jedel
postal sem Pošast
iz rok in ust mi
je tekla tuja kri
ko sem sam sedel
v škrlatnem morju

Misli
in postal sem nekdo drug
ne vem ali zaradi gradnje ali propada
odpadli so deli mojega obraza
in skozi čas sem našel nove koščke
nekatero sem celo zamenjal z drugimi ljudmi
včasih se pogrešam
in včasih drugi pogrešajo mene

Mozaik
Okno je slika.
Rozasta koža se ti je napela skozi nebo.
Horizont se je razlil.

Odprl sem okno, da so iz sveta
lahko priletele ptice ter misli vanj
in trenutek je minil.

Gašper Torkar

Sem pajek,
ujet v lastni pajčevini.
Sem srce,
ki utaplja se v bolečini.
Sem skromno,
komaj opazno telo.
Me svet ne potrebuje,
a jaz ga zelo.

GIMNAZIJSKA

Že spet ta nečloveška ura,
zbujam se prej kot sosedova kura,
ob zori že v šoli sedim,
gleдам, a ne sledim.

Komaj čakam odmor,
učilnica je namreč kot zapor,
da ostanem budna, vlagam ves napor,
ne pišem več v zvezek – na vrsti je upor!

Nato malico čakam v vrsti,
so že lačne oči, srbijo me prsti,
še malo, malo pa bom sendvič dobila,
takega, ki ima polno kalorij, da se bom ja zredila!

Po možnosti športna vzgoja sledi,
mene pa spet trebuh boli,
pa mogoče še glava,
res nisem 'taprava'.

Po tem so še neke čudne ure,
izgubljena sem že od predure,
rada bi samo spala,
da ne bila bi tu, kaj vse bi dala!

Še nekaj je ur, jaz pa nobenega zvezka,
pred očmi vidim le dva velika zrezka,
ure nikamor ne gredo,
ko bil bi le petek, zadovoljna bila bi že s sredo ...

Še malo pa dan preživim,
popoldne tako vedno prespim,
samo na busu mogoče bo lepo,
če pa ne, mi spanec prijal bo zelo.

Takšna je ta gimnazijska,
včasih 'bedira', včasih se vriska,
a danes je pač stiska,
ne čutim več niti pritiska!

Ko stvari uhajajo iz rok,
sem res zmeraj jaz vzrok?
Včasih me boli,
ko zaradi mojih napak
vidim bolečino drugih ljudi.
Mar res zmeraj jaz povzročam skrbi?
Spet sem preveč grešila
in premalo molila.
Zatavala sem v napačno smer,
v sredino neznosnih razmer.
Spet jaz in moj obraz,
nesreča – sem to res jaz?

Zame ne obstajaš.
[Koga zavajáš?]
S sovraštvom zrem nate.
[Hočeš iz zagate?]
Si kot erozija, ki je že zdavnaj opravila svoje delo.
[Bi se moral obnašati manj zrelo?]
Tvoje oči zavajajo, same se prodajajo.
[Takšne utvare samo v tvoji glavi obstajajo.]
Vidim, kar želim.
[Morala bi reči, da trpim.]
Za svojimi besedami stojim.
[Tudi jaz si želim.]
Ne slišim glasu.
[Tako praviš temu?]
Nič. Praznina.
[Vidim, da je ostala brazgotina.]

Špela Tršinar

Preklete ljudstvo, svobodnega mišljenja.
Popolnost v materializmu je rojena.
Pamet ovita v manipulacije.
Imetje ve, več kot duša in srce.

Pranje možganov dolgoročen proces.
Nima smisla. Večen je urok.
Korist se išče iz dobrote ljudi,
Ki ljubijo svobodo. A te ni!

Mogoče jaz sem tisti, ki je zaklet,
Da ne vidim skozi njihove oči (v) svet..
Preveč razmišljam, o popolnosti.
Brez meja. Brez nadutosti.

Tišina večne narave in modrega neba,
Poljub mi toplega sonca ter mrzlega vetra,
Celi rane razbitega srca.
Posledica prezira je in zla.

Magija nimf

V trenutku neskončnega časa,
v objemu ranljivega milnega mehurčka,
ves svet zbledi v mavrične sanje,
kjer na nežno puhastih oblačkih
spokojno spiš in gledaš drugam.

Tam v neznano, neskončno modrino,
prodorne oči s solzami blišča,
zrejo dolgo časa, dokler se ne zapro.
Takrat izbruhne ogenj zatrtih čustev.
V pepel spremeni vse kar je.

Na pogorišču sedaj v svitu cveto narcise,
iz katerih prebujajo se nimfe.
Nimfe ogrnjene v magično zaveso sanj,
in tako plešejo skozi noč v svetel dan.
Zbudi se! V trenutek neskončnega časa

Kaja Blazinšek

KOSILO ZA UŠESA

piše : Gašper Torkar

Sovražim kritike. Zадnje, kar si želim v življenju, je biti zagrenjen kritik, ki pljuva po vsakem trudu umetnika ali kogarkoli pač, po drugi strani pa ga prekomerno časti, čeprav si tega mogoče ne zasluži. Zato upam, da se vam ne bom zameril s kakšno predobro besedo nekomu, ki se vam zdi, da je ni vreden, ali premalo le-teh drugim. Zategadelj vzemite ta članek zgolj kot moje osebno mnenje o nekaterih novejših albumih in ne kot dejstva. Še več! Upam, da boste vsak album šli poslušat in se prepričali sami, ali se strinjate z mano ali ne. Kolikor se sliši neumno, se glasbeni okus ne loči preveč od okusa za hrano, in ker prihaja glasba od različnih skupin in iz različnih držav, jo lahko primerjamo s hrano s celotnega sveta. Čeprav se bom osredotočil na zahodnjaško glasbo, jo bom primerjal z indijsko kuhinjo. Čeprav nekateri od vas ne marate preveč začinjene hrane, to zdaj ni pomembno. Kar hočem poudariti, je moč vašega želodca. Na primer: ste turist in pridete v Indijo, željni okusiti deželo s svojimi brbončicami. Če recimo prihajate s Kitajske, boste najbrž imeli jeklen želodec in jedli vse, kar vam pride na ulici na poti, in najbrž preživeli s spomini na to, kakšno carsko hrano imajo v Indiji, ne da bi okusili specialitete. Če pa prihajate recimo z Danske, boste malo bolj pazljivi pri tem, kaj daste v usta, in jedli samo v elitnih restavracijah, ker so cene tako in tako iste kot v McDonald'su v Evropi, in če se boste počutili drzne in poskusili hrano, ki vam jo Indijec pripravi na ulici, boste brez dvoma dobili enotedensko diarejo in preživeli ostanek vaših počitnic na stranišču v hotelu. Vprašanje, ki se vam mogoče zastavlja je, kakšno glasbo potem predstavlja ulična hrana in kakšno narodne specialitete, ampak odgovor je popolnoma odvisen od okusa, na katerega ste navajeni. Če ste celo življenje poslušali samo pop in rok, vam bodo nekatere »eksperimentalne« zadeve mogoče obrnile želodec in obratno. Lahko vam pa iz izkušnj povem, da še kljub možnosti negativnih posledic spleča poskusiti obe plati, saj boste naslednjic mogoče imeli močnejši želodec za širši (glasbeni) okus.

Atlas Sound Logos

Atlas Sound je solo projekt ameriškega glasbenika Bradforda Coxa, bolj znanega kot kitarista in pevcu pri skupini Deerp-hunter. Logos je njegov drugi album, v katerem si zaradi samostojnosti dopušča več svobode in eksperimentiranja. V pesmi vstavlja širokopaletne zvoke s pomočjo elektronske opreme ter efektov in z njimi, s svojimi melodičnimi vokali in akustično kitaro bi album lahko označili kot »ambientalni rok«. Album se kot celota sliši najbolj primeren za mirne sanjaške dni, saj vse skladbe, tudi tiste s hitrejšim tempom, dajejo občutek otopellega plavanja po zraku. Na njem lahko zlahka začutimo tudi vpliv popa iz 50-ih, 60-ih, ampak je vsa stvar zelo dobro izpeljana in prenesena v današnji čas. Cox je na snemanje povabil Noaha Lennoxia iz skupine Animal Collective in nastala je pesem Walkabout. Pesem je z odličnimi vokali in melodijo, ki gre hitro v uho, brez dvoma ena izmed najboljših med enajstimi, saj kar kipi od prisrčnosti in nostalgije v besedilih. Na snemanju je bila prisotna tudi Laetitia Sadier iz skupine Stereolab, ki poje na vrhuncu albuma Quick Canal, skoraj devet-minutni komad, za katerega ima občutek, da mine v treh. Za Quick Canal bi lahko rekel, da je srce celotnega albuma. Skozi osem minut in pol se v ozadju ponavlja ena tema, ampak jo popestrijo značilen glas Sadierjeve in zvoki klaviatur ter kitar. Logos je odličen album, ki prinaša veliko svežine in užitkov, ampak se na trenutke izgubi v pesmih, za katere dobi poslušalec občutek, da zgolj držijo celoto skupaj in zapolnjujejo prostor.

Navodila za uporabo: slušalke na glavo, noge na mizo, nasloni se na udoben stol, pritisni play.

Ocena: 4/5

Muse The Resistance

Muse, ki so zasloveli z močnimi kitarškimi riffi in glasnimi nastopi, na katerih pogosto zelo atraktivno uničijo svoja glasbila, so s svojim petim albumom The Resistance predstavili še večjo širino tria, na čelu katerega je ekscentrični Matthew Bellamy, ki obvlada kitaro, klavir in svoj karakteristični visoki glas. V preteklosti so se omejevali na svoja glasbila, z najnovejšimi albumi pa so pokazali svojo ambicijo po širini in mogočnosti zvoka. Elektronske vsadke v svojo glasbo so omejili na zmogljivosti sintetizatorja kot v prejšnjem albumu Black Holes and Revelations, so pa poleg Bellamyjevega klavirja, ki ga navdihujeta slavna Čajkovski in Chopin, dodali še orkestralne dele, ki jih je napisal sam Bellamy. Kljub temu se še vedno močno čutijo rokovski vplivi in podobnosti s skupinami Queen, Radiohead in drugimi. Vokali Bellamyjevega močnega tenorja so pa začinjeni z besedili, v katerih se čuti njegova obsedenost s teorijami zarote. Muse nam zato predstavijo skladbe različnih žanrov, od Undisclosed Desires, ki nas močno spominja na Timbalandov RnB, do povsem klasičnih in orkestralnih delov v United States Of Eurasia (+ Collateral Damage) in ciklu Exogenesis: Symphony. Nikakor pa ne manjka značilnih rokovskih skladb na Muse način: MK Ultra, Unnatural Selection. Trio ostaja v svojih koreninah neoprogresivnega roka in gre hkrati v dva ekstrema, na eni strani je Undisclosed Desires, ki je lep primer pop uspešnice, in na drugi strani močna klavirska in orkestralna plat albuma. Konec koncev je to album, narejen za širšo publiko, katero bo s svojo pestrostjo tudi dosegel, vendar bo zaradi svojega umika od rokovskih prvin razočaral nekatere oboževalce starejših albumov. Navodila za uporabo: s pravilno izbiro skladbe lahko navdušiš tako najstnice kot tudi Maksima Mrvico.

Ocena: 3/5

Animal Collective *Fall Be Kind*

Animal Collective so v svetu nekomercialne glasbe s svojim devetletnim delovanjem že priznana skupina. Začeli so tako, da so mikrofone in glasbila igrali skozi vse možne efekte in s tem dobili zvok, za katere bi težko rekli, da prihajajo s tega sveta. Danes to tradicijo eksperimentiranja še vedno nadaljujejo, ampak z večjo izpiljenostjo in čistostjo. Čeprav je *Fall Be Kind* s svojimi petimi skladbami zgolj krajši tematsko zaokrožen album, ima teh pet skladb tako težo, da je ta izdaja boljša od nekaterih njihovih albumov, zato ni čudno, če slišimo, da so na vrhuncu svoje ustvarjalnosti. Če je bil njihov prejšnji album *Merriweather Post Pavillion* (za katerega mnoge glasbene revije in internetne strani pravijo, da je najboljši album leta 2009) s svojim podvodnim prizvokom namenjen poletju, je *Fall Be Kind* po zvoku in naslovu pod vtisom jeseni. Najbolj pričakovana skladba je brez dvoma *What Would I Want? Sky*, ki je bila originalno načrtovana za prejšnji album. Po daljšem uvodu, v katerem se prepletajo ponavljajoči se back vokali, bobni, kitara in različni organski zvoki, preide skladba v vrhunec, ki je še bolj psihadeličen od uvoda, za katerega ne dobimo občutka, da se ponavlja, ker se vsakič znova vključijo novi vokali in zvoki. Tisti, ki so navajeni klasičnih rok/pop struktur pesmi, bodo *Fall Be Kind* in tudi vse ostale njihove izdaje doživljali z nestrpnostjo. Potrpežljive ljudi, navajene novejših glasbenih žanrov, pa v *Fall Be Kind* čaka nagrada z visoko možnostjo odvisnosti. Navodila za uporabo: album si naložiš na svoj mp3-predvajalnik, ga poslušas ob sončnem vzhodu in upaš, da te nihče ne vidi, ko poplesuješ od evforije.

Ocena: 4.5/5

U2 *No Line On The Horizon*

U2. Vsi poznamo U2 in njihove svetovne uspešnice. Trenutno so največji bend na svetu in njihovi koncerti so najbrž razprodani tudi v Etiopiji, ampak če bi Paul Hewson ali po domače Bono leta 1980, ko se je njihova glasbena pot začela, pel »sexy boots yeah!«, bi (upam) dobili malo pozornosti. *No Line On The Horizon* je takorekoč sramota za zgodovino U2. Izdali so, brez pretiravanja, nekaj najboljših rok albumov 80-ih in 90-ih. Ampak nekje okrog leta 2000 so iz dobrega roka prešli na dober pop in ljudje so jih še vedno radi poslušali. Od takrat do danes pa se je brez dvoma zgodilo veliko za njih. Na primer: začeli so delati občutneje slabšo glasbo. Včasih si bil še kul, če si jih poslušal, danes pa povem, da jih poslušam samo, če ima sogovorec čas, da mu jasno razložim, da nikakor ne poslušam današnjih U2, ampak tiste, ki so umrli v slavo, filantropijo in dolgčas po letu 2000. Najnovejši album, za katerega so rekli, da bo bolj »eksperimentalen«, me je pustil popolnoma ravnodušnega. Manj znana polovica benda, za katero dvomim, da jo danes sploh še kdo pozna, Larry Mullen in Adam Clayton, je včasih sijala in tudi bila polovica benda, danes pa dobiš občutek, da le ohranja celovitost banda in še to zgolj v ozadju. Kitarist The Edge, ki je velik sokrivec za uspeh v prejšnjem tisočletju, nam je tokrat prinesel zelo malo, v večini zgolj slabo reciklirane kitariske riffe iz albumov *Pop in All That You Can't Leave Behind*. Ostane nam samo še Bono, ki poleg tega, da v vsaki pesmi zelo rad poje samoglasnike (kar dela že vso svojo kariero), poskuša, ampak samo poskuša, zveneti veličastno. Krona sramote je pesem *Get On Your Sexy Boots*, zaradi katere bi najraje celotnemu albumu dal oceno 1, ampak so pesmi kot *Magnificent* in *No Line On The Horizon*, ki nas s svojo melodiko malo spominjata na *All That You Can't Leave Behind*. Navodila za uporabo: poslušat greš starejše U2 albume.

Ocena: 2/5

TRST JE NAŠ!

Piše: Ana Berus

Kratki igrani film *Trst* je naš slovenskega režiserja Žige Virca je že pred premiero sprožil mnogo burnih odzivov. Pomenljiv naslov filma je zmotil kar nekaj italijanskih politikov, ki so mnenja, da film obuja trpljenje, trosi sol na rane in predstavlja titovsko nostalgijo. Prve kritike so izrekli v Uniji Istranov, njihov predsednik Massimiliano Lacota pa je film označil kot "nesprejemljivo provokacijo, ki utegne načeti vsak namen mirnega sožitja in medsebojnega spoštovanja na čezmejnem območju". Kmalu za njim so se oglasili tudi italijanski zunanji minister Franco Frattini, tržaški župan Roberto Dipiazza pa je izjavil, da film potrjuje, da je slovenska demokracija še zelo mlada in nekoliko manj evropska od italijanske. Pravzaprav pa je vsa polemika okoli filma *Trst* je naš zlagana, saj si nihče od zgražajočih filma sploh še ni ogledal. To pove vse o kritikah in tistih, ki so jih izrekli. Režiser filma na vse kritike odgovarja, da si boljše promocije za svoj film ne bi mogel želeli. Film je diplomsko delo Žige Virca, prav zato ga podpirajo tudi mentorji na AGRFT. Režiser sam o filmu pravi, da ne želi biti politično provokativen, ga pa zanimajo vojne tematike. Pravi, da bo mogoče njegov naslednji film obravnaval vojno leta 1991 ali kmečke upore.

Tematika filma je pravzaprav popolnoma drugačna kot na prvi pogled. Zgodba o Trstu služi zgolj kot ozadje, saj je v ospredju družinska zgodba o mladi generaciji, ki noče več sprejemati razmišljanja starejših generacij in želi narediti korak naprej. Film prav tako prikazuje, kako je pri starejših generacijah še vedno prisoten močan patriotizem in jim vojne teme še vedno pomenijo mnogo več, kot bi pričakovali.

Zgodba je postavljena v leto 2009 in je opis poskusa skupine partizanskih vojakov, ki se odloči, da bo osvobodila Trst in popravila stare krivice iz druge svetovne vojne. Glavni igralec je Gojmir Lešnjak. Igra Franca, komandanta skupine, ki naleti na nerazumevanje žene Marije (Silva Čušin), opravka pa ima tudi s policijo, ki ne dovoljuje uprizarjanja bitk. Pomembno vlogo ima tudi Francova in Marijina hči Mateja (Anja Drmovšek), ki predstavlja razmišljanje mlajše generacije, kateri je vojna tematika tuja.

Trst je naš je film, ki ne želi "soliti ran", temveč je moderen pogled na dogodke v preteklosti. Ne povzema realnih dogodkov ali jih polemizira. Junaki v filmu uprizarjajo bitke, ki se niso nikoli zgodile in prav v tem je celoten čar, pravi Virc. Čas je, da o travmah in dogodkih iz preteklosti začnemo govoriti na svež način, sicer se bomo ves čas vrteli v starih konceptih razumevanja slovenske zgodovine. Humoren pogled na naš odnos do zgodovine pa je lahko tudi način, da mlajšim generacijam lažje prikažemo zgodovino.

12. FESTIVAL SLOVENSKEGA FILMA

O tem, kakšne filme je ponudil festival, kaj je to "slovenski film", kaj ni "slovenski film", kaj bi moral biti "slovenski film", kako na "slovenski film" gledajo režiserji, gledalci in kritiki.

piše: *Klemen Berus*

12. festival slovenskega filma je za nami. Nekateri filmi bodo šli v kinematografe, nekateri na televizijo, nekateri bodo izšli le na DVD-jih, nekateri pa takoj padli v pozabo. V četrtek, 1. oktobra, je vzporedno z otvoritvijo festivala v kinematografskih štartalci Slovenka, film Damjana Kozoleta, z dobro popotnico zaradi uspeha na festivalu v Sarajevu in odličnih kritik igre Nine Ivanušič. Vendar žirije film ni prepričal. Slovenski filmski kritik Marcel Štefančič jr. piše, da ga ni prepričal prikaz temne strani prostitucije v filmu. Kozole pa pravi: "V Slovenki me je bolj kot prostitucija zanimalo življenje običajne študentke, ki se je odločila, da bo v določenem obdobju prišla do enostavnega denarja (s prostitucijo). Kar pa zadeva prepričljivost, pa me je bolj zanimal njen odnos z očetom in ostali medčloveški odnosi, kot pa sama prostitucija." Z medčloveškimi odnosi pa so se ukvarjali tudi drugi celovečerni filmi. Film Igra s pari prikazuje večer para, ki pričakuje običajen obisk dveh prijateljev, na vrata pa potrka prijateljica z novim fantom. Film se začne z bombastično glasbo, glasbo, zaradi katere ti grede mravljinici po koži, ko v "slow motionu" padajo karte na katerih se piše naslov filma IGRA S PARI... Nato pa se film nadaljuje v komornem vzdušju in ostane vse do konca skoraj brez glasbe. Quentin Tarantino je dejal, da je uvodna špica zanj zelo pomemben del filma, saj določi ton filma, če se film začne z glasno, bombastično glasbo, ti pove, da je to velik film in film mora ta ton do konca zadržati, ker so gledalci pripravljani na epski film, kar pa Igra s pari žal ni. Igra s pari je dobro

Sloveniji, ostal na sporedu teden, dva, potem pa propadel. Pravi, da se zaveda, da to ni film za širše občinstvo. Toda zakaj?! Kdaj pa je prišla filmska umetnost do te točke, da se filmi ne delajo več za širše občinstvo?! Film živi od občinstva! Zato se tudi delajo za širše občinstvo! Dobri in uspešni filmi so bili že od začetka ustvarjalnega postopka zamišljeni za širšo občinstvo. Če filmarji ne nameravajo narediti filma za širše občinstvo, zakaj se potem sploh trudijo? Lapajne pravi, da bo s takšnim načinom distribucije našel novo občinstvo in da nikakor ne skriva svojega filma. Edino novo občinstvo, ki ga bo Lapajne našel, pa bodo slovenski filmski "geeki", ki bodo prišli pogledat, ali je morda slovenski film letos kaj napredoval, in uglašeni kulturniki, ki si bodo po večerji privoščili še en spodobno melanholičen slovenski film, namesto ameriškega blockbusterja. Toda povprečni slovenski Janez ne bo šel v prestolnico gledat slovenskega filma, raje bo ostal doma in čakal, da mu film dostavijo v lokalni Planet Tuš. Z nekaj promocije bi obstajala vsaj majhna možnost, da si bi film ogledal. Mogoče pa se slovenski filmski ustvarjalci bojijo, da bodo gledalci film označili za "še en beden slovenski film". In že smo pri tem. Kaj sploh je slovenski film? "Slovenski film bi morali, tako kot pri francoskem, ameriškem, nemškem..., definirati različni žanri: akcijski, ljubezenski, znanstvenofantastični ... Vendar je "slovenski film" postal neka podzvrst filma, katere se z veseljem loteva veliko število (slovenskih) avtorjev.", pravi Žiga Virc, študent na AGRFT, ki je pred kratkim posnel diplomski film Trst je naš! Nekateri pravijo, da slovenski film reflektira naš slovenski prostor. Najpreprostejša razlaga je ta, da slovenski film naredi slovenski režiser. Mitja Okorn (režiser "no budget" filma Tu pa tam) pa pravi: "Definicija slovenskega filma je: Odpiranje, zapiranje vrat, prižiganje, ugašanje

"Slovenski film bi morali, tako kot pri francoskem, ameriškem, nemškem ... definirati različni žanri: akcijski, ljubezenski, znanstvenofantastični ... Vendar je "slovenski film" postal neka podzvrst filma, katere se z veseljem loteva veliko število (slovenskih) avtorjev.", pravi Žiga Virc, študent na AGRFT.

zrežiran in odigran film za katerega si bodo gledalci rekli, da bi to šli lahko gledat tudi v gledališče. In ga navsezadnje tudi lahko, saj je film posnet po gledališki igri SLG Celje. Film Osebna prtljaga Janeza Lapajnetja pa se ukvarja z usodami družin, ki se prepletajo med seboj. Začne se obetavno (če izključimo tiste tipične "slovenske polminutne tišine") vendar se, nekje na polovici, ko Klemena Slakonjo zbije avto in pade v komo, film začne vleči v nedogled. Lapajne pravi, da je hotel drugi del filma narediti takega. Toda zakaj? Zakaj po zanimivem prvem delu tak dolgočasen zaključek? Če je lik iz filma padel v komo, še ne pomeni, da mora v komo pasti tudi občinstvo. Alfred Hitchcock je dejal, da je treba gledalce mučiti, kolikor se le da. Mučenje pa se konča, ko si enkrat v komi. Razplet je sicer zanimiv, mama se žrtvuje za sinov zločin, ki ga je v resnici storil mož, istočasno pa njen oče v bolnišnici usmrti hromege vnuka, da bi ga odrešil muk. Razplet je tako razvlečen, da izgubi vso moč. Robert McKee (ki je napisal knjigo Zgodba: substanca, struktura, stil in načela scenarističnega pisanja, ki je takoj postala biblija za mnogo scenaristov) je zapisal, da si bo občinstvo zapomnilo film po koncu. Če je konec dolgočasen in predvidljiv, bo film v hipu pozabljen, če pa je konec presenetljiv, neverjeten in močan, pa bo film uspel in se bo o njem še dolgo časa govorilo. Ko dedek usmrti hromege vnuka, ne občutimo kaj dosti, itak smo bili že v komi. Lapajne se je odločil, da njegov film ne bo šel v distribucijo na Kinodvor, ampak bo prikazan v ljubljanski kinoteki in sicer le v enem tedenskem terminu, ob četrtek ob 20. uri. Tako se je odločil zato, ker se mu zdi žal, da bi šel film v distribucijo po vsej

cigaret in strmenje v daljavo, ponavadi skozi svoj odsev od okna oz. strmenje v ogledalo. To je slovenski film... Zato, ker jaz še nisem naredil svojega filma in ko bom jaz naredil svoj film, se bo definicija slovenskega filma spremenila." Torej Mitja, če boš res spreminjal slovenski film, potem predlagam, da spremeni naslednje stvari:

1. Znebi se tistih neskončnih tišin, v katerih filmska lika sedita za mizo in sta najmanj dvajset sekund tiho, nato eden od njiju nekaj zamomlja, drugi mu prikima in sta še naslednjih dvajset sekund tiho. Če bi od vseh petih letošnjih celovečercerjev izrezali take scene in jih sestavili skupaj, bi dobili nov celovečerni film z naslovom Tišina.
2. Izpusti ta naš "slovenski filmski seks". Ni slovenskega filma, ki ne bi pokazal vsaj malo jošk in v katerem ne bi bilo seksa, ki se ponavadi odvije kar v kuhinji ali kar pri vhodu v hišo (s še vedno odprtimi vhodnimi vrati) in ki je obvezno prikazan kot neromantična in zoprna izkušnja, ki se ponavadi konča v manj kot pol minute.
3. Znebi se tistih statičnih prizorov, ki jih režiserji dajejo v filme le zato, ker so estetsko lepi, a se vlečejo v nedogled in nič ne pripomorejo k zgodbi sami. Toda saj to slovenski gledalci in režiserji vedo. In režiserji vedo, da občinstvo tega noče gledati. Hec je v tem, da režiserji vztrajajo z snemanjem takih filmov, gledalci pa vztrajajo z "negledanjem" takih filmov. Toda vprašanje, ki si ga je potrebno zastaviti ni zakaj občinstvo ne gleda slovenskih filmov, ampak zakaj jih režiserji veselo snemajo naprej. Slovenija in na splošno filmski svet potrebuje nove, sveže zgodbe. Zgodbe, ki še niso bile povedane. Torej se vse začne pri zgodbi.

2012

Zakaj ljudje že enkrat ne izumremo?

Ponavadi se v (filmskih) kritikah pove le osnovno zgodbo, ne izda se preveč zapletov in ne izda se konca. Vendar v tem primeru ne bo nič narobe, če vam povem, da se film konča srečno. Ok, večina človeštva resda umre, toda važno je, da glavni junak preživi. Skromen pisatelj, ki se preživlja kot sofer, Jackson Curtis (John Cusack) je neuničljiv, pa ne samo to - s poti se mu umakne (seveda umre) tudi novi moški njegove bivše žene, s katero se ponovno zbližata in prava, izvirna družina je na koncu sveta spet skupaj, takorekoč na začetku. Ampak, kako se preživi konec sveta? Z Noetovo barko seveda, to ve vsak pripadnik Jehovovih prič.

Če je že zgodba povprečna, potem so posebni efekti tisti, ki naredijo film vreden ogleda.

In kdo gre lahko v barko: politiki in bogataši (vstopnica za eno osebo je 1 milijarda EUR). Skupaj 400.000 ljudi v štirih ladjah, poleg tega pa še živali, vse je kot v Noetovi barki, le da na koncu ne pošljejo ptic iskat zemljo, raje pošljejo helikopterje. Konec torej ne preseneča. Nasprotno, pričakujemo ga. Sredi kakšne napete situacije sem se spomnil, da gre za običajen h'woodski film in da bo itak vse v redu. In je tudi bilo. Presenetilo bi me, če bi ljudje končno izumrli, če ladje ne bi vzdržale, če bi bilo v nasprotju z biblijo resnično konec sveta za človeštvo. Če je že zgodba povprečna, potem so posebni efekti tisti, ki naredijo film vreden ogleda. Puščavnik Charlie (Woody Harrelson) se odloči, da bo ostal v Yellowstonu in v živo doživel veličasten izbruh vulkanov. Tudi vi lahko to v živo doživite leta 2012, do takrat pa je tu film 2012.

AVATAR

Ko je pred več kot tridesetimi leti režiser (takrat še tovornjakar) James Cameron prišel na idejo za film Avatar, je vedel, da ga je nemogoče posneti. Ko pa je prišel v Hollywood, je spoznal, da je v filmu vse možno, oziroma, da še bo vse možno. Njegov prvi film Piranha 2, tipičen B-film, je bil čisti poraz. Zaradi njega je dobil nočne more, v katerih se mu je prikazoval robot iz prihodnosti in tako je dobil idejo za Terminatorja, ki pa je postal gigantska uspešnica. Sledili so oskarjevci Aliens, The Abyss, Terminator 2, in seveda gromozanski hit Titanik. Zdaj se Cameron po destih letih spet vrača, tokrat s težko pričakovanim filmom. Avatar

se dogaja nekje v prihodnosti, ko ljudje že potujejo po vesolju in ga eksploatirajo (izkoriščajo), tako kot so to počeli z Zemljo, dokler je tam bilo še kaj za izkoriščati. Na planetu Pandora bivajo tudi humanoidi, bitja podobna ljudem, ki se z migetalkami v laseh priklopijo na druga živa bitja, tako na na živali, kot na rastline in se z njimi povežejo. Kot se ljudje povežemo z internetom in "downloadamo" informacije s pomočjo računalnikov, tako je njihov svet, celotna Pandora nekakšen internet, mreža živih bitij. Dostopajo do "datotek" njihovih prednikov, do izkušenj drugih bitij, celotna Pandora so kakor možgani, nekakšen živčni sistem, kjer je vse povezano. Živa bitja živijo v simbiozi z ostalimi živimi bitji, kar pa zanima le peščico znanstvenikov, na čelu s (Sigourney Weaver - 8. potnik). Ostali so tam le zaradi rude - unobtaniuma (ironično - izraz za material, ki ga ni mogoče najti), ki jo potrebujejo na Zemlji. Rudo kopljejo pod zaščito vojske, znanstveniki pa mimogrede preučujejo humanoide. Uporabljajo biološke naprave imenovane Avatari, to so telesa, narejena na podlagi človeškega telesa in humanoida s Pandore. Z njihovo pomočjo navežejo stik s plemenom Omaticaya, da bi jih prepričali, naj se odselijo, saj se ravno na njihovem teritoriju nahajajo največje količine unobtaniuma. Cameron si je verjetno pulil lase, ko je s to idejo živel več kot 30 let in gledal, kako so razni filmi uporabljali podobne ideje. Npr. Matrica, ko se ljudje iz resničnega sveta priključijo na matrico/program, kjer živijo drugo, vzporedno življenje, v katerem se nenehno pretepajo v stilu kung-fuja. Idejno blizu Avatarju je tudi letošnji film Nadomestki, kjer se grdi, zavaljeni, zanemarjeni ljudje vsedejo na stol, se priključijo in potem upravljajo telesa lepih, suhih, urejenih robotov. Tako v Avatarju invalida Jake Sullya (Sam Worthington), bivšega marince, po smrti njegovega brata dvojčka, ki je sodeloval z znanstveniki, pripeljejo na Pandoro, kjer naj bi preizkusil bratovega Avatarja. Jack, ki v Avatarju ni invalid in lahko spet hodi, se izgubi v gozdu, kjer ga nato najde članica plemena Omaticayev Neytiri (Zoe Saldana). Neytiri ga odpelje, k svojemu plemenu, kjer se odločijo, da ga bodo opazovali in videli, česa se lahko sanjač, kot jim pravijo, nauči. Jake tako živi pri Omaticayih: čez dan je Avatar, ko pa v Avatarju zaspi, se zbudi pri ljudeh. Čez čas več ne ve, kje je resničnost in kje so sanje. Sanje postanejo resničnost, in obratno. In James Cameron je mojster za spreminjanje sanj v resničnost. Zgodba Avatarja morda ni najbolj originalna tega leta, je pa film zelo originalno narejen. Z novim načinom snemanja "motion capture", ki ga je Cameron še dodelal, je Avatar film, ki dviga tehnološke mejnike v filmski industriji. Zgodba pa je močna kritika Američanov in njihovega branjenja "ameriškega načina življenja", ko vojaštvo služi businessu in kjer je najvažnejša vrednota dobro četrtletno poročilo korporacije. Ni važno, če umre nekaj "domorodcev", važno je, da je poročilo pozitivno. Verjamem da za Avatar bo.

INTERVJU: MATIJA AVBAR

“Šolarji so veliko bolj zreli kot pri nas”

22

Čeprav je preteklo že skoraj leto dni od takrat, ko se je po 4-mesečni izkušnji vrnil nazaj na našo gimnazijo, so njegovi odgovori še vedno zanimivi, še posebej za tiste dijake, ki imate v sebi vsaj malo pustolovskega duha in ste kdaj razmišljali o izmenjavi s šolo v tujini. Matija Avbar, letos dijak zadnjega letnika, se je lani poleti odpravil v Nemčijo, v kraj Langenhagen, kjer je na tamkajšnji gimnaziji začel obiskovati pouk že avgusta in ostal do konca semestra. Svojo neprecenljivo izkušnjo nam je zaupal že takoj po prihodu nazaj, zdaj pa jo objavljamo še v Stezicah.

Te je okolica podpirala, ko si razmišljal in se potem tudi odločil za to izmenjavo oz. zamenjavo? Katere pogoje si moral izpolniti, da si sploh lahko šel?

Pobudnica je bila prof. Monika Gehrke, ki mi je tudi veliko pomagala pri tem. Jaz sem bil tudi že od začetka navdušen, saj sem hotel videti še druge sisteme in iti v Nemčijo ... Oče je bil ravno tako navdušen, mama pa ni bila za, prav tako stari starši. Ampak vsi so rekli, naj se sam odločim kako in kaj.

Moral sem vzpostaviti kontakt s šolo v Nemčiji, pa tudi pri nas sem se moral dogovoriti, kako bom pridobil ocene za semester in kako bom nadoknadil snov ter še ostale formalne zadeve.

Ti je bilo težko oditi od doma v svet? Si imel kaj domotožja?

Sploh ne. Domotožja tudi nisem imel. Sicer prej še nisem bil zdoma daljši čas, ampak se mi je zdelo, da ne bo kakšnih velikih problemov.

Kolikokrat si vmes prišel domov oz. videl družino?

Domov sem prišel enkrat. To je bilo med jesenskimi počitnicami, se pravi od 10. do 24. oktobra, drugače pa so bili moji starši v Nemčiji med 14. in 21. novembrom, in sicer na proslavi ob 20-letnici partnerstva med mestoma Langenhagen (kjer sem bival) in Novo mesto. Moj oče je namreč eden od pobudnikov medmestnega sodelovanja.

Še o šoli. Najprej povej, kakšne so razlike v podobi šole, urejenosti, malici in odnosih med dijaki v Nemčiji in pri nas.

Tamkajšnja šola je kompleks več stavb. Je precej mlajša v primerjavi z našo, imajo 3 ogromne dvorane (ena ima 3 košarkaška igrišča s tribunami, druga ima 16 bad

minton igrišč, tretja pa je manjša večnamenska dvorana s predelom za karate – ta bi se lahko primerjala z našo, a je vseeno večja). Razlika je tudi v čistoči – pri nas so koši pogosto natrpani, tam pa tega ni. Tudi plastenk se ne meče stran, ampak se jih odnaša v trgovino, kjer za vsako dobiš nazaj 25 centov. Malico se večinoma nosi s sabo, ker se to bolj splača, če ti je pa zmanjka, lahko greš v šolsko prodajalno, kamor večinoma zahajajo mlajši letniki. Tam tudi ni “špricanja”, nihče ne izgine sredi dneva in se pri naslednji uri spet pojavi. Šolarji so tam veliko bolj zreli kot pri nas, strpni in pripravljeni pomagati, pa tudi niso tako zamerljivi.

Kakšne so razlike v šolskem sistemu? Si imel vse predmete iz gimnazije ali je bilo veliko sprememb?

Pri njih je šolski sistem tak, da šolanje traja 13 let, od letošnjega leta naprej pa bo spet 12 let. To pomeni od 1. do 4. letnika si v osnovni šoli, nato nastopi delitev: gimnazije, realke, IGS (Integrierte Gesamtschule) in razne poklicne šole. To traja od 5. do zaključnega letnika (12 ali 13 let). Vsi, ki gredo na gimnazijo ali na poklicno šolo, gredo lahko delat v 11. letniku, če se za to odločijo. Obstaja pa tudi praksa, ki je obvezna za vse učence (najdeš podjetje, kjer si želiš opravljati delo, in to počneš najmanj 2 tedna). Jaz sem bil v 11. letniku, dva tedna pa sem opravljal prakso pri podjetju, ki izdeluje municijo. Predmetnik se je razlikoval po tem, da sem imel več fizike in kemije, ki ju sicer nimam več, saj sem v klasičnem oddelku, glasbo in likovni pouk (imajojo kar 13 let), politiko in gospodarstvo, nogomet, rokomet in košarko (so izbirni predmeti). Latinščina je ostala ista, le da jo imajo že dlje časa in sem bil malce v zaostanku. Slovenščine ni bilo, pa tudi “mentalnih” predmetov ni bilo (sociologije, filozofije, psihologije nimajo). Razlika je tudi pri ocenah: v Nemčiji 5 in 6 pomenita negativno, 1 pa odlično.

Kakšen način poučevanja in pridobivanja ocen je prisoten v Nemčiji? Menda je kar precej drugačen ...

Piše se klavzure, to so dvourni testi. Popravljaš jih lahko na koncu leta, za ustno ocenjevanje pa te profesor spremlja celo leto in ti daje pluse in minuse. Na podlagi tega ti na koncu da oceno. Način poučevanja se ne razlikuje dosti od našega.

Kje pa si med šolanjem stanoval?

Stanoval sem pri družini iz Langenhagna, v njihovi rezervni sobi. To je bila hiša viktorijanskega stila zgrajena okoli leta 1912. V srednjem oz. 1. nadstropju je živela najemniška družina, jaz sem stanoval v drugem nadstropju. Imel sem tudi kolo, s katerim sem se transportiral.

Tam tudi ni “špricanja”, nihče ne izgine sredi dneva in se pri naslednji uri spet pojavi. Šolarji tam so strpni in pripravljeni pomagati, pa tudi niso tako zamerljivi.

Kako si se po končanem pouku znašel v tem okolju? Si imel kakšne težave pri komunikaciji ali razumevanju?

Navezal sem stike s sošolci in drugimi iz šole, z njimi sem se po pouku tudi družil. Pri sporazumevanju in razumevanju nisem imel nobenih težav, razen kadar je padla kaka smešna z ene ali druge strani.

Kakšne zabave, družabnega življenja si bil deležen v teh 4 mesecih?

Že v Sloveniji rad obiščem kak kinematograf, tako da sem to počel tudi v Nemčiji, a mi ni bilo tako všeč, ker je vse sinhronizirano. Včlanil sem se tudi v lokalni šport klub SCL (Sport Club Langenhagen), kamor sem hodil na nogomet, pingpong ... Poleg tega sem šel na nekaj hišnih zabav. Vabljen sem bil na tako imenovane "šiša partyje", na katere pa nisem šel, saj se tam uživa razne prepovedane opojne substance. Nekajkrat sem šel na strelišče, ukvarjal sem se tudi z R/C (radio controlled) modeli, vsak dan sem vsaj nekaj minut visel tudi na internetu in kdaj pa kdaj pogledal malo nemške TV. Poleg tega sem bral magazine, npr. tednik Autobilid in podobne.

Si mogoče vmes spoznal kakšnega Slovenca v enaki situaciji: na šolanju ali na delu?

Ne, spoznal sem pa Srba Aleksandra, ki je delal v podjetju, v katerem sem opravljal prakso, in Slovenca Aleša, ki živi v Nemčiji.

Kakšni so bili občutki ob vrnitvi domov?

Prvi občutki: "Uh, kolk moram za šolo naredit, pa končno sem stran od tiste zoprne družine, pri kateri sem živel." In seveda: "Končno doma!" "Pa poklicat je treba kolege itn."

Spletel si mnogo prijateljskih vezi z začasnimi sošolci. Ali še ohranjate stike?

Ja, občasno se slišim z njimi, pokramljam na Facebooku, napišem kak e-mail in pokličem jih za rojstne dneve, novo leto, božič ... Razglednice in pisma si tudi kdaj pošljemo.

Za konec povej, ali so se tvoja pričakovanja izpolnila in kakšne načrte imaš za naprej glede na pridobljeno znanje?

Moja pričakovanja so se uresničila, po uspehu sem bil primerljiv s slovensko gimnazijo in večino ocen so mi prepisali ... Ja, sicer sem nameraval študirati v Nemčiji, zato bom tudi opravil preizkus DSD, vendar pa zaradi finančnih razlogov (oz. stroškov, ki bi pri tem nastali) tega verjetno ne bom mogel storiti.

Sandra Pavlič

Potep po novomeških lokalih

LOKALNI LAJF

pišeta: Eva Murko, Ana Čop

Nekoč so živeli Kristal, Ribja in Rudolfovo. Nekoč. Nostalgija. Špricanje po lokalih je bilo že v tistih časih precej aktualno. Ker folk vedno zahteva nekaj novega in čas pušča posledice tudi na lokalih, so se iz starih mačkov razvili LokalPatriot, Totalček, Big Star in podobni.

Naj se za začetek dotakneva strukture družbe, ki hodi v novomeške lokale. V različnih lokalih se zbirajo različni ljudje z različnimi interesi. Naj na kratko povzameva sestavo družbe v določenih novomeških lokalih. V enega izmed najbolj priljubljenih lokalov LokalPatriot zahajajo ljudje, ki ne marajo komercialne glasbe, ne dajejo veliko na izgled lokala, ceno pijač. Ker je takih ljudi v Novem mestu dokaj malo, bi bil ta lokal brez občasnih zanimivih dogodkov bolj ali manj prazen. Na drugi strani pa imamo Harley bar, v katerem se zbira popolnoma drugačen sloj ljudi. Ti ljudje poslušajo drugačno zvrst glasbe, uživajo mnogo več prepovedanih substanc in se večkrat poslužujejo pretepov. Ponavadi se tam zbirajo nepolnoletni mladostniki, saj v Harley baru brez težav pridejo do alkoholnih pijač. Ker je ta bar v neposredni bližini avtobusne in železniške postaje, je zato toliko bolj obljuden. Največji problem pa je v tem, da se dijaki tako že pred šolo lahko poslužujejo alkohola, saj jim je ves čas dostopen. Medtem ko se ta dva lokala bolj delita po interesih, je Totalček neke vrste univerzalni lokal. Vanj namreč zahajajo ljudje z različnimi interesi in iz različnih starostnih skupin, ki pa imajo isti cilj, in sicer zabavo. Med šolskim časom, je tam zagotovo največ dijakov. V prvi vrsti za sprostitev ob pijački ali dveh bodisi med prosto uro, samostojnim delom bodisi so se odločili, da bodo uro namesto v utesnjeni učilnici preživeli s prijatelji v lokalni (beri: špricanje). Torej dejstvo je, da imamo v Novem mestu lokale, ki se delijo glede na interese, starostne skupine ali pa se v njih zadržujejo različne skupine prebivalstva. Lokalni so med seboj različni, skupno pa jim je to, da so že čez dan

nabito polni, ko pa se dan prelevi v večer, pa včasih celo pokajo po šivih, saj se dijakom v poznih urah pridružijo tudi študentje in odrasli.

Ob tej temi pa se nam poraja vprašanje, ali so lokalni primerni za mladoletne mladostnike. Zagotovo ni nič konkretnega, kar bi kazalo na to, da dnevno življenje lokalov slabo vpliva na mladostnike, kar pa ne velja za nočne ure. Nekateri menijo, da je nočno življenje nekoristno za mladino, s čimer se delno strinjava tudi medve. Prvo dejstvo je to, da je ponoči veliko več nevarnosti kot podnevi, saj so v nočnih urah prijaznejši bari že zaprti, odprti pa ostajajo razni lokalni, v katerih točijo alkohol tudi osebam mlajšim od 18 let, kljub temu da je to po zakonu prepovedano. Tako in tako pa večina mladih Slovencev žur povezuje predvsem s socializacijo, katere cilj so vznesena stanja zavesti do nezavesti. Če pa pogledamo z drugega zornega kota, nočno življenje združuje mlade, saj so podnevi preveč obremenjeni z ostalimi šolskimi in obšolskimi dejavnostmi. Tako lahko rečemo, da je nočno življenje ventil, s pomočjo katerega se sprostimo.

Zakaj so torej nekateri lokalni bolj priljubljeni kot drugi? Na priljubljenost lokalov definitivno vplivajo mnogi dejavniki. Med njimi so najbolj pomembni ponudba pijače, cene, vzdušje, ambient, obljudenost in aktualni dogodki. Večini dijakov pa je zelo pomembna tudi lokacija lokala, saj se največ zadržujejo v lokalih, ki so v bližini njihove šole. Trenutno sta po izbiri dijakov med lokalni vodilna LokalPatriot in Totalček. Med starejšimi generacijami pa na izbor lokalov še vedno vplivajo spomini iz njihove mladosti, zato se največ zadržujejo v Slonu, Pri vodnjaku in v Botru. Morda se bodo ti lokalni ohranili, morda pa tudi ne. Čas bo naredil svoje. Nekoč so živeli LokalPatriot, Totalček, Big Star in še mnogi drugi. Nekoč. Nostalgija. Živimo v času nenehnih sprememb, saj ljudje vedno hrepenimo po boljšem. Spreminjajo se cene, spreminja se ambient, spreminja se folk in spreminjajo se lokalni, nikoli pa se ne bo spremenila želja po zabavi.

ŠOLSKO PREKLETSTVO

Piše: Sandra Pavlič

Kakšna bo današnja kritika? Mislim, da ni težko uganiti – vsekakor bo tesno povezana z našo preljubo gimnazijo in stanjem v njej, saj mi največje more trenutno povzročati šola. Pa ne zaradi učenja. No, tudi do neke mere, kot je tudi normalno. Nekaj je pomembnejše. Zdaj, ko sem v četrtem letniku in se lahko sproščeno ozrem nazaj, mi je žal. Vsi upi, vse sanje, kako bom kot pridna deklica hodila na priznano šolo, ki je, kot mi je bilo od nekdanj znano, drugačna od ostalih, bolj civilizirana in čista, so zdaj podrti. Zakaj?

Prvič zato, ker sami dijaki ustvarjamo moreče in včasih že nevzdržno vzdušje s svojo hinavščino (bojim se, da je večini že stopil v glavo občutek večvrednosti), zraven pa dobršen del prispevajo tudi nekateri profesorji, ki prvim letnikom že takoj po prestopu gimnazijskega praga zasidrajo strah v kosti. Pridni, naivni deklici, ki je vedno postavljala šolo na pomembno mesto, ta strah seveda ni ušel. Usedel se je celo tako globoko, da se prvega letnika spominjam bolj medlo; le strah, skrbi in stres pomnim iz tistega obdobja. Kako ne, če pa sem imela stalno pred očmi, kako mi profesor zapisuje cvek v redovalnico in po tistem prizoru razmišljanje, na katero šolo bi se preusmerila, ker na gimnaziji sem itak že oplela. Ne bom pozabila, kako sem se tresla, preden sem v roke dobila popravljen test iz angleščine, prvi test v prvem letniku, ki je bil nekako največja groznja. Bil naj bi indikator sposobnih in nesposobnih. In ja, ni bil negativen, nasprotno, bil je veliko boljši od tistega, kar sem pričakovala. Ampak to mojih živcev ni pomirilo; dokler nisem dobila spričevala, sem bila stalno pod stresom, pod vplivom podzavestne misli, kaj bo, če se kje kaj ustavi. Pa zdaj vem, da vse skupaj ni nič posebnega – v mnogih pogledih celo slabše kot na drugih, za nas gimnazijce "nižjih šolah". Potrebujete le malce sposobnosti hitrega pomnjenja in sposobnost povprečnega spomina, medtem ko ti časa za celostno razumevanje življenjsko pomembnih vsebin zmanjka. To, da se je prvo šolsko leto kot vsa do sedaj krasno izteklo (govorim o številkah v spričevalu), na koncu koncev sploh ni bilo presenečenje. Kako se tudi ne bi, saj sem neprestano delala, kar se je od mene zahtevalo, čeprav se tega niti nisem toliko zavedala. Pozabila sem živeti. Pa bi lahko, težava ni bila nikoli prevelika količina snovi, pač pa način, na katerega sem se to količino morala naučiti. Upam, da mi ne bo kdo očital, da uničujem uspešno in razpoznavno podobo šole, saj samo izražam svoje mnenje. In ja, deloma bi rada opozorila tudi na mnoge stvari, ki so popolnoma zgrešene in ki postopoma rušijo gimnazijo. Čeprav je še vedno pogosta miselnost, da je gimnazija najbolj ugledna ustanova, kar jih je, vam zatrjujem, da ni tako. Napačno je zastavljen že ves šolski sistem, ves obseg snovi, ki se v gimnaziji obravnava. Resda sem v klasičnem oddelku, kjer naj bi bil poudarek na družboslovju (a je to kapljica sociologije, psihologije, filozofije v morje vseh pomembnih znanosti?), pa zato še ne mislim, da je naravoslovje neuporabno in mi ni treba znati ničesar, kar se tiče narave. Vsak dan spoznavam, da je naravoslovno znanje za življenje izrednega, včasih ključnega pomena. To zagovarjam, čeprav mi bolj leži družboslovje. Pa vse, kar bi bilo res dobro vedeti, obravnavamo tako površno, da se včasih kar zgrozim nad svojo nevednostjo. Mogoče se bo komu zdelo čudno, a kljub svoji nagjenosti drugam postavljam na prvo mesto znanje, ki prihaja iz narave. Tako je bilo od začetka človeške civilizacije – da so ljudje preživeli, so morali osvojiti določene stvari, ki pa jih danes zanemarjamo in se obračamo v vse druge možne smeri. In res ne vem, kako bi se teh stvari lahko priučili, če nam ministristvo predpiše le dve oz. tri leta naravoslovja. No, da ne boste rekli, da nimam pravice godrnjati; so osnovne stvari, ki jih je treba znati, in jih v četrtem letniku še vedno ne vem ...

Da je znanje res polno lukenj, poskrbijo še profesorji (ne vsi seveda; če bi govorila na splošno, bi delala preveliko krivico, nekateri so zelo dobri), ki jemljejo svojo nalogo kot nadležno dolžnost v stilu: "čimprej obdelajmo, da bomo čimprej prosti ..." Saj jim ne nasprotujem, a kaj ko bi se vsaj malo potrudili pri svoji razlagi, da naša motivacija, da sedimo in se pretvarjamo, da poslušamo, ne bi bila le misel na predčasen konec ure. Niti malo se ne potrudijo, da bi razumeli, zakaj se kakšno stvar učimo, važno jim je le to, da delajo in predelajo vse po učnem načrtu, s čimer se zaščitijo in jim nihče nič ne more.

Ja, napaka ministrov, ker so nam zastavili tako prijazen in uporaben učni načrt, napaka ravnateljev, ker ne kontrolirajo profesorjev in njihovih totalno nezanimivih in dolgočasnih razlag snovi brez vsakršnega pedagoškega prijema, napaka profesorjev, ker nimajo pojma o pedagogiki, postopkih učenja ipd., ter nenazadnje napaka nas, dijakov, ker to dovolimo. Kot je nekoč nekdo rekel: "Človek je pameten, ljudje so neumni." In še kako prav je imel. Čeprav vidimo, kakšno zlo se nam dogaja, se kar prepuščamo, da nas ta pogubni tok nosi naprej v čedalje več dela in čedalje manjše razumevanje, zakaj kaj delamo. Saj veste, kaj se zgodi potem? Ne? No, vam bom pojasnila. Potem se na kupu zberejo lepa dekleta, ki naj bi imela tudi nekaj v glavi, in tekmujejo, katera bo naslednja miss. Brez kakšnega osnovnošolskega vprašanja medijev, ki morajo inteligenco deklet tudi uradno preveriti, seveda ne bi šlo. In tako ugotovimo, da miss, ki je šla skozi zahtevni slovenski šolski sistem, ne ve, katero je glavno mesto ZDA. Pa se kdo sprašuje zakaj? No, nekaj naj bo jasno, takega neznanja ne podpiram, to je res osnova (vsaj danes), ampak vseeno razumem. Zakaj? Enostavno, ker ne pomnim, da bi v vseh 12 letih šolanja v šoli slišala, katero je glavno mesto ZDA. Če pa kdaj sem, ni bilo nikoli poudarjeno kot zelo pomemben podatek, ki ga hočeš nočeš moraš vedeti. Če se ne bi sama zanimala ...

Kaj je res treba, da stalno povečujemo obseg snovi, ki se predeluje v šolah? Moramo res slediti vsem modernim, pametnim evropskim državam, ki imajo blazno izobraženo ljudstvo, najbolj napreden sistem in največ dohodka? Pa za kaj državljani takšne države živijo? Mogoče za družino? Za to, da si vzamejo čas zase, najdejo mir in se sprostijo? Meni se ne zdi. Delajo le za to, da izpadejo pametni, sposobni in marljivi. Ter seveda za denar. Tega ne smemo pozabiti. Jaz nimam v načrtu žrtvovati svojega zdravja in časa za to, da bo imela naša država lepe številke. Želim si uspeti kot vsi. S tem pa ne mislim direktorskega stolčka in polnega računa tajkunskega denarja. Ne. Komur to predstavlja uspešno kariero, je revež. Čeprav je uspel ali če kdaj še bo, takšnega človeka pomilujem iz dna duše. Meni beseda uspeti predstavlja doseči življenje, za katerega lahko na koncu rečeš, da se je splačalo. Da se v življenju nisi prepiral, da si znal ohraniti dostojanstvo in delal tisto, kar te je izpolnjevalo. In seveda, da si uspel prenesti svoje koristne navade in lastnosti na koga, ki bo živel naprej z njimi. To je tisto, kar lahko narediš za boljši svet. To je vse, kar si želim. Tudi če ne bom svetovno znana zvezda ali karieristka. Mogoče bo uspelo. Se mi pa smilijo že moji otroci, ki bodo, če se bodo te razmere nadaljevale, živeli kar v šoli. Če se boš tudi ti potrudil, se bo mogoče še kdo, ki te bo videl, pa še nekdo in mogoče se bo kaj izboljšalo. Če pa boš kot žaba, s katero je Al Gore ponazoril svojo razlago segrevanja planeta (Če daš žabo v mrzlo vodo in vodo počasi segrevaš, bo žaba čakala, dokler ji ne bo prevročje. Potem bo izskočila. Če pa jo vržeš direktno v segreto vodo, ko se še ni prilagodila na temperaturo, bo takoj izskočila.), vеди, da si se samo podrejal, ne da bi pomislil nase. Ali res ne vidite, da nas počasi segrevajo?!

TU PA NEKAJ SMRDI

piše: Lara Zupančič

Nihče pa si ne sme, ne more in ne upa privoščiti, da bi nekomu posredno ali neposredno povedal, da so ljudje izumili vodovodno napeljavo, tuš in mila - z razlogom.

Strinjam se, da je osebna higiena seveda stvar vsakega posameznika. A ko ta zasebna stvar povzroči, da se v to pod prisilo vmeša še kak nos, to ni več posameznikova zadeva, ampak vsesplošni neprijetni problem.

Pojem osebne higiene je v zadnjem času morda izgubil svoj pomen, saj naj bi veljalo, da ima vsaka hiša ustrezno vodovodno napeljavo. Govorimo torej o »švicu«. Ja, o švicu in ne o znoju.

Predvsem poleti je največkrat prava muka biti v bližini koga, ki ne zaudarja po znoju; ampak po švicu, ki se morda že cel teden nabira pod eno in isto majico. In naj vam povem, da če ste kdaj že cel teden nosili isto majico, tega ne počnite nikoli več ali pa bodite ekološki in ostanite doma. Ozračje se na račun pokvarjenih osvežilcev zraka še bolj onesnažuje in tu nekaj smrdi.

Vsekakor, to je problem. Največji nesmisel pa je, da takim osebam pravzaprav ni nelagodno, ker se tega morda niti ne zavedajo. Nihče pa si ne sme, ne more in ne upa privoščiti, da bi nekomu posredno ali neposredno povedal, da so ljudje izumili vodovodno napeljavo, tuš in mila - z razlogom. Nismo več v času krinolin in visokih lasulj, polnih uši, da bi morali namesto vode in mila dnevno porabiti litre parfumov za prikrivanje takšnih in drugačnih vonjav. Odkrito povedano pa trdovratnega švica ne boste prekrili niti z najbolj dragim parfumom.

In niti nima smisla, če na neumito kožo s plastjo umazanije, ki bi jo človek lahko že postrgal, oblečeš svežo majico. Noben Adidas, Nike, niti ne Roxy ne morejo ustaviti učinka našega intimnega prijatelja: švica. Znamke te ne bodo rešile.

Nasvet, kako ne postati razredni, gimnazijski ali svetovni dihur? "Žajfo v roke pa pod tuš!"

JAZ SEM HIPI. WAAUUUU!

Hipiji tako in drugače

piše: Doris Bubnjič

Dandanes obstajajo tri vrste hipijev.

Prvi so hipiji, ki so prevzeli moralna načela prvih hipijev, ki so se pojavili v ZDA v zgodnjih šestdesetih letih. Živijo za mir, ljubezen, svobodo. Poleg tega glavnega, kar so prevzeli oz. samo izrazili iz sebe, tudi poslušajo tako glasbo (Janis Joplin, Bob Dylan, The Beatles, Rolling Stones, The Who, Frank Zappa itd.). Njihova oblačila kažejo, kdo so. Take hipije spoštujem iz srca, vendar jih je malo, zelo malo.

Druga, grdo rečeno, podvrsta hipijev so hipiji, ki za njih nikoli ne bi rekli, da so hipiji, ker izgledajo čisto običajno. So normalni ljudje dobrega srca. Kot prvim so jim pomembni ljubezen, mir in svoboda, vendar se sami ne zavedajo, da so hipiji. Samo posamezniki so, ki nikomur ne pripadajo in nikogar ne obsojajo.

In tretji, no ja, tretji so ti, ki mi gredo na jetra, živce in k****. To so hipiji, ki pravzaprav niso hipiji. Mogoče že izgledajo kot hipiji, poslušajo Boba Dylana, so vegetarijanci in nudisti, vendar to je samo njihova krinka. Želijo si biti hipiji, ampak njihova načela ne stremijo k miru, ljubezni. Obsojajo vse, kar je drugačno od njih, lažejo, govorijo o drugih za njihovimi hrbiti, a se jim v obraz ne upajo povedati ničesar slabega in so največji hinavci, kar jih poznam. In če me kaj spravi na rob jeze, so to hinavci, lažnivci, ki to opravljajo tako umazano, da se že od daleč vidi njihovo početje.

Prav danes mi je mama rekla, da me iskrenost in poštenost ne bosta daleč pripeljali in da bom zaradi tega pristala bolj na dnu družbe. Po drugi strani pa je bil marsikdo poteptan, preden ga je družba sprejela medse in ga celo začela posnemati. Če mi je do česa, mi je do tega, da mi ljudje povejo v obraz tisto, kar si mislijo. Pa ne tisto, kar misli družba, temveč njihovo lastno mnenje, mnenje posameznika.

Ne govorim o iskrenosti vedno in povsod (majhne priročne laži za izogibanje nepotrebnim, nepomembnim konfliktom so čisto v redu), govorim o iskrenosti, ki je pomembna za odločitve in medsebojne odnose. Iskrenost, ko bi posamezniki morali dati svojo izjavo ne glede na to, ali jo družba sprejema ali zavrača. Mir in ljubezen se ne dosemeta s hinavščino, temveč z iskrenostjo in poslušanjem drug drugega. In zakaj bi nekomu škodili, ko vemo, da bomo nekoč potrebovali njegovo pomoč? Posebej pa ne razumem hinavskih (tretjerazrednih) hipijev.

UDARNA VRNITEV DVEH GNOBOV

JAP! SIGURNO STE MISLI,
DA SYA UMRLA.

SAM SE NISVA POBILA!
KJE PA! SAM MAL SYA
SE SKREGALA!

ZARAD ENE GNOBINJE!?,
PHA! PA SPLOH NI MELA
TOK HUDIH ČRT!

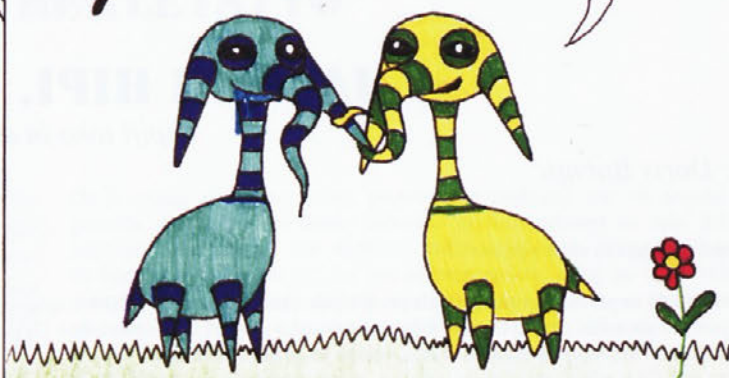
MISLM! ZARAD ENE SLAMCE
PA ŽE NE BOVA CELGA KOMBAINA
ZALAUFA!

NJUNI DNEVI SO SE VEDNO OBSEGALI LEŽANJE NA
KAVČU, JEDENJE, PITJE PIVA IN PREDVSEM
PITJE PIVA.

A KDAJ RAZMIŠLJAŠ
O ŽIVLJENJU?

PRIDI! ODPELOU
TE BOM VN NA ZRAK, KER
VEM, DA ZUNI LAŽI RAZMIŠLAŠ

IN TAKO STA ŠLA V NARAVO...

EJ GNOB!
KAJ TI MISLŠ,
DA JE SMISEL
ŽIVLJENJA?

TO PA VEM! SMISEL
ŽIVLJENJA JE LEŽANJE NA
TRAVI, Z MOŽGANI NA
OFF IN PIVOM NA
STRAŽI.

AJA? JST SM
PA SKOZ MISLU,
DA JE SMISEL
ŽIVLJENJA LJUBEZEN...

LJUBEZEN?

JA! TO JE TISTI TOPEL OBČUTEK,
KI GA OBČUTIŠ VEDNO KADAR
VIDIŠ ALI POMISLIŠ NA TISTO
STVAR...

POTEM JAZ
LJUBIM PIVO!

JA! JAZ PA BUREK
IN PIVO TUDI SEVEDA!

NO! KRASNO!
DRAGI GNOB POTEM
SVA PA OČITNO NAŠLA
NAJIN SMISEL ŽIVLJENJA

ČAKI MAL... ON LJUBI
PIVO?! KAJ PA JET?!

A MENE
PA NE...?

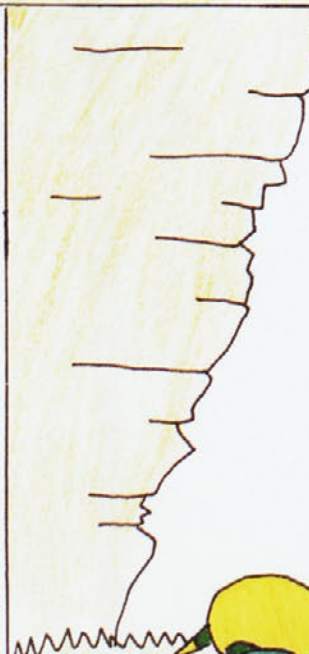
EJ! GNOB!
POČAKI!
KAM GREŠ?!

UEEE!

NE!

UEEE!

KONG

Urška

www.gimnm.org

